

SAYI: 28 10-24 Kasım 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YENİ EVRE

YENİ EKİMLERİN YÜZYILI

BÜTÜN İKTİDAR
EMEĞİN OLACAK
MÜCADELE BİRLİĞİ

- Tekeller
Tüm
Yeryüzünü
İstiyor
- Ezilen
Ulusun
Devrimci
Sınıf
Partisi
- Gecekondu
Savaşları
Başladı
Sürecek
- Küba
Si
Dolar
No!
- Beyazıt'ta
YÖK
Protestosu
- Devrimler
Yüzyılının
Çığı:ı:
Ölüm Orucu
- İşten
Ayrılmalar ve
Komiteler
Üzerine
- Ayışığı'nda
İşçi
Atölyesi

DEVİRİMCİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

- ☛ Tuncay Çakan
- ☛ Grup Harmanyeli
- ☛ İzmir Ayışığı Şiir Grubu

YER : Ayışığı Sanat Merkezi
TARİH : 20 Kasım 2004/Cumartesi
SAAT : 18.30
ADRES : 1337 sok. No: 18 ÇANKAYA
(Batı Dersanesi Karşısı)
TEL : 0 (232) 446 35 14

*Öyle bir ufka vardık ki artık
Yalnız değiliz sevgilim
Gerçi gece uzun,
Gerçi gece karanlık
Ama bütün korkulardan uzakta
Bir sevdadır böyle yaşamak
Zindanda yatarken bile
Asla yalnız kalmamak...*

aışığı
sanat merkezi

TAKSİM : İstiklal Cad. Rumeli Han No:88/II Kat:6
Tel: 0 (212) 292 13 48 / İst.

İKİTELLİ : Mehmet Akif Mahallesi Onur Sokak
No. 35/4 (Başak Polikliniği Karşısı)
Tel: 0 (212) 495 26 15 / İst.

GAZİ : 75. Yıl Mah. Okul Cad. No: 67 (Gazi Mah.
Köprü Durağı) Tel: 0 (212) 650 74 61 / İst.

SARIGAZİ : Eski Ankara Asfaltı İnönü Mah. Yıldız
Sokak No: 7/C (Nazım Hikmet Parkı)
Tel: 0 (216) 621 88 66 / İst.

İZMİR : 1337 Sokak No: 18 Batı Dersanesi karşısı
EMO yanı Çankaya/İZMİR
Tel: 0 (232) 446 35 14

ANTEP : Şaban Sokak Api Apt. No: 2 D:6
Şahinbey/ ANTEP Tel: 0 (342) 230 38 74

Mücadele Birliği Platformu 31 Ekim tarihinde yaptığı ve basın kuruluşlarına faksladığı bir açıklama ile altında Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Partizan ve Demokratik Haklar Platformu'nun da imzası olan çağrıdan imzasını çektiğini bildirmiştir. Bu açıklamayı yayımlıyoruz.

BASINA VE KAMUOYUNA;

31 Ekim 2004

Çeşitli basın yayın kuruluşlarında yer alan 2 Ekim 2004 tarihli, "Devrimci Kamuoyuna Ve İşçi Ve Emekçi Halklarımıza" başlıklı, Dersim bölgesinde Kongra Gel/HPG ile MKP arasında yaşanan soruna ilişkin yapılan çağrıdan imzamızı çekiyoruz.

Bilgilerinize Sunarız.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU



GEB-DER
GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ DERNEĞİ

GÜZELTEPE MAHALLESİ 8414 SOKAK. NO:20 ÇİĞLİ/İZMİR

**21 Kasım 2004 Pazar günü
Derneğimizin açılış etkinliğine tüm
dostlarımızı bekliyoruz.**

Yer: GEB-DER

Saat: 15:00

**Adres: Güzeltepe Mahallesi 8414 Sok.
No: 20**

Çiğli/İzmir

TEKELLER TÜM YERYÜZÜNÜ İSTİYOR

ABD'nin, uluslararası hukuku ve BM'yi (Birleşmiş Milletler) yok sayarak Irak'ı işgal etmesi, dünyada şok etkisi yarattı. Buna en çok şaşırınlar da hukuku her şeyin üstünde görenler oldu. ABD'yi uluslararası anlaşmalara aykırı hareketten mahkum edenler, ABD'nin bunu neden yaptığını henüz anlamış değiller. En fazla ileri gidenler, olanları Amerikan yönetimine gelen "yeni muhafazakarlar"ın izlediği sertlik yanlısı politikalarına bağladı. Gerçek durum ise ortaya konamadı.

Uluslararası anlaşmalara taraf olanlar, ABD'yi bu anlaşmalara uymaya çağırıyorlar. Bu yolla Amerika üzerinde bir baskı yaratacaklarını düşünüyorlar. Fakat, tüm yoğunluğuna rağmen diploması hiçbir işe yaramadı. Uluslararası diploması, bir anlamda çöktü. Amerika'ya bir tepki de, başka bir temelde, anti-kapitalist hareketten geldi. Dünya ABD'ye karşı ayağa kaldırıldı. Yapılanların hiçbiri Amerika'ya durduramadı. ABD bildiğini yaptı.

Emperyalist saldırganlığın nedenini, emperyalist-kapitalist sistemde ve bugünkü durumunda aramak gerekir. Kaybetmiş ve çökmekte olan bir sistemin, yaşamını uzatmak için göze almayacağı ve yapmayacağı şey yoktur. ABD'yi 11 Eylül'ü yapmaya ve 3. Dünya Savaşı'nı başlatmasına götürün, aynı nedendir. Kapitalistlerin çıkarları söz konusuysa, bu, her şeyin üstündedir. Ne hukuku, yasayı ne de uluslararası baskıyı bir engel olarak tanırlar. Kar için her geli aşarlar. O çıkarlar eğer tehlikedeysen, o zaman, dünyaya yapmayacakları kötülük yoktur. Çünkü, artık söz konusu olan toplumsal sistemdir.

Dizginlenemez saldırganlık yalnızca ABD'ye özgü değil, emperyalizmin yapısında var. Tekeller her alanda egemenlik kurmak, herkese boyun eğdirmek ister. Bu nedenle gelişme eğilimine, baskı ve saldırganlık eğilimi eşlik eder.

ABD'nin BM'yi hiçe sayması ve uluslararası hukuku tanımamasının nedeni, tüm bu politik vb. sözleşmelerin, bugünkü gereksinimini karşılayamamasıdır. Yasalar, ekonomik çıkarlarının önünde engeldir. Ka-

pitalist ekonomi tek bir yasa tanır: Ekonomik rekabet yasası. Ulusal ya da uluslararası yasaları, hukuk ve anlaşmaları, eğer rekabete -tekeller arası rekabet- hizmet ediyorsa, tanımaya hazırdır. Her emperyalist grup, hükümetlerarası anlaşmaları kendi durumunu güçlendirmek için etkilemeye çalışır. Bu alanda da bir savaş sürüp gider.

Devletler sisteminin hali hazırdaki varlığı, emperyalist tekellerin -uluslar üstü olan- gücüne ve genel konumuna denk düşmüyor. Uluslararası politik ilişkiler, emperyalist tekellerle bağımlı ülkelerin çünkü güç ilişkilerine denk düşüyordu. Uluslararası tekeller, bu zaman içinde daha da güçlendiler. Kendi dışlarındaki dünya üzerindeki egemenlikleri arttı. Politik ilişkiler (politik düzen) ise bu durumun gerisinde kaldı. Bu yönüyle tekellerin serbest hareket etmesi önünde engeldirler. Mevcut engellerin kaldırılması için her uluslararası tekel grubu ve devleti, uluslararası politik düzeni, bugünkü durumlarına uyarlamak amacıyla büyük bir baskı yapıyor. Yeni düzenleme ise zaman alacaktır. Emperyalist güçlerin ise bu kadar beklemeye tahammülleri yok. Bu yüzden, uluslararası politik "düzeni" yıkıp geçiyorlar.

Uluslararası tekellerle (ve emperyalist uluslarla) bağımlı ulusların ilişkileri de yeniden şekilleniyor. Varolan politik ilişkiler, bağımlılığın önceki dönemine uygun düşüyordu. Emperyalizmin bağımlı ülkelerdeki ekonomik ilhakı, zaman içinde derinleşti. Bugün tamamlanma süreci yaşanıyor. Politik değişikliklerden önce, ekonomik planda emperyalist tekeller bir dizi kararı dikte ettirdi. Bir çok uluslararası ticari platform ve anlaşma, bu amaçla gerçekleştirildi. Bağımlı ülkelerin politik yapıları, ekonomik plandaki yeni duruma uyarlanıyor. Bağımlı ülkelerde buna karşı bir direnme olmadığı gibi, olanlar ise çok sert askeri müdahaleye, işgal ve ekonomik ablukaya uğruyor. BM üyesi olmak, hiçbir devlete güvenceye almıyor. Sonuç olarak, bağımlı ülkelerde emperyalizmin egemenliği ve diktası daha açık olarak kendini belli ediyor.

Bir dönem sermayenin büyümesinde

rol oynayan yasalar (iç ya da uluslararası yasalar) daha sonra, sermayenin önünde engel olabilir. Bu durumda, sermaye, bu yasaları ya da politikayı kendi eliyle tasfiye eder. Politik düzen, yeni ekonomik düzene uygun hale getirilir. Bir süreden beri emperyalist güçlerin tüm dünyada yapmaya çalıştığı da budur. Uluslararası politik ilişki düzeni, dev tekellerin çıkarlarına göre yeniden biçimlendiriliyor.

Tony Blair iktidara gelir gelmez, düzenlediği uluslararası bir toplantıda "kendini yönetemeyen ülkelere müdahale hakkı"nı savundu. Öneri çok açık olduğu ve tepki toplayacağı için kabul görmedi. Fakat İngiltere'nin yaklaşımı, tüm emperyalist uluslarca paylaşıyor. Yalnızca bu niyet ve amaçlarını başka biçim ve örtülerle dile getiriyorlar. Yeni-sömürgelerin ekonomik ilhakını savaş, işgal vb. askeri yollarla hızlandırma hedefleniyor. İngiltere'nin ABD'nin yanında işgallere katılması, amacına ulaşmak için fazla beklemediğini gösteriyor.

Tekeller bununla yetinmiyor; onlar tüm yeryüzünü istiyorlar. Asya'nın, Afrika'nın ve Latin Amerika'nın toprağını, sularını ve ormanlarını denetimleri altına almak amacıyla bazı adımlar atıldılar. Sözde "doğal hayatı" koruma adı altında, insanların kendi "doğal hayat"ı üzerindeki yaşama hakkı ellerinden alınıyor. Gerekecek çok basit: Doğal hayat alanları tüm insanlığa aittir. Bu alanların tüm insanlık için korunması gerekir. Oysa ki kapitalizmin doğası, "doğal hayat"la ne kadar zıt ve uzlaşmaz! "Doğal hayat"ın tüm insanlık için korunacağı ve kullanılacağı durum, ancak insanların ortaklaşa mülkiyeti ve ortaklaşa denetimiyle olanaklıdır.

Tekeller, emek-sermaye ilişkisine de el atarak, yeniden düzenlemek istiyor. İşçilerin ekonomik yaşamını en alt sınıra düşürmek için, elindeki güçten yararlanıyor. Yüksek olan ve iyice artan işsizlik ona yardımcı oluyor. Çünkü güç ilişkilerinin ürünü olan, emeğin elindeki tüm ekonomik araçları, bir bir gasp ediyor. Kapitalist saldırı topyekündür ve dünya çapındadır. Saldırının sonuç vermesi için, emek hareketinin örgütlülüğü baskı altında tutuluyor. Tüm yapılanların amacı, emek-sermaye ilişkisini, emeğin aleyhine yeniden biçimlendirmektir. Tekeller genel olarak dünyaya bugünkü güç durumlarına göre şekil vermek istiyor.

Tüm sorun, tekellerin yeni yöneliminin hangi sonuçlar yaratacağıdır. Öz olarak söylemek gerekirse, tekellerin bu yeni yönelimi, insanlık için derin bir yıkım getirecektir. Hiç kimse de bu yıkım karşısında sessiz kalmayacak. Süreklilik kazanmış olan emekçi kitle ayaklanmalarının, git gide genişlik, yoğunluk ve şiddet eğilimi gösterdiği açıktır.

EZİLEN ULUSUN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİ

Kürdistan proletaryasının, kendi dilini konuşan bir partiye ihtiyacı var. Ama, proletarya safalarında ulusal düşüncüyü yaymak için değil, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde Kürt halkına öncülük edebilmek için. Proletarya kendini asla -ister ezen, isterse ezilen ulus konumunda olsun- ulusal hedeflerle sınırlandırmamalıdır. Onun hedefi, sınıfsız toplumu kurmaktır. Fakat kendi ulusunu ezilen konumdan kurtarmadan bu hedefe ilerleyemez.

Sosyalizme, oradan da sınıfsız toplum olan komünizme, politik demokrasi dışında başka bir yoldan varılamaz. Bugün, üzerinde yaşadığımız topraklarda, en yoğun en sert politik sorunlardan biri, ezilen ulusun ve ilhak edilmiş bir ülkenin varlığıdır. Ulusal sorunun devrimci yollardan çözümü, proletaryanın omuzlarındaki en önemli tarihi görevlerden biridir.

Kürdistan'da komünist bir çalışma için, ezilen ulusun dilini konuşan ve adında "Kürdistan" kelimesi geçen bir partinin nedenli bir zorunluluk olduğu, tartışılmaz. Kürt halkı, komünist hareketin her düzeyde, kendi özelemlerini savunup sahiplendiğini görmek istiyor. Bu istek, komünist hareketi geri çeken değil, tam tersine onu destekleyen, zenginleştiren, etki alanını büyüten bir istek, özlemdir. Kısacası, komünist bilinç ve örgütlenmenin ezilen ulusun yoksul yığınları içinde kök salmasının ön koşuludur.

Kürdistan'da Komünist
Hareketin Kökleri
Sağlamdır

İlhak edilen ülkede proletaryanın bir sınıf partisini gündeme getiren esas koşul, kapitalizmin egemenliğidir. Orada kapitalizm, feodalizmi çözümlenerek, süreç içinde kalıntı düzeyine gerilettiler. Bu tarihi

gelişim, proletaryayı ortaya çıkartıp güçlendirmekle kalmadı, mülk sahibi küçük köylülük ve yoksul emekçiler üzerinde yıkıcı etkiler de yarattı. 60'lı yıllardan itibaren yoksul köylülerin büyük mitinglerine tanık oluyoruz. Bu mitinglere, işçi sınıfı adına, TİP öncülük etmişti. Kürdistan'ın yoksul emekçi sınıfları, çok erken bir dönemde, devrimci ve proleter hareketin ek-senine dahil oldu.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin doğum yeri de ilhak edilmiş ülkedir. Bu durum, Leninist Parti'nin Kürdistan'daki etkileri ve köklerini açıklar. 70'li yılların ortalarında bu kadrolar, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKTH) ilkesinin tüm politik ve pratik sorunlarını netleştirip formüle etmekle kalmadılar, özellikle Antep ve Malatya'da yoğunlaşan proleter hareket üzerinde belirleyici etkide ve öncülükte bulundular. Bu yıllarda yoğunlaşan ekonomik ve siyasi mücadele, nihayet enter-

Kürdistan proletaryasının, kendi dilini konuşan bir partiye ihtiyacı var. Ama, proletarya safalarında ulusal düşüncüyü yaymak için değil, ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinde Kürt halkına öncülük edebilmek için. Proletarya kendini asla -ister ezen, isterse ezilen ulus konumunda olsun- ulusal hedeflerle sınırlandırmamalıdır. Onun hedefi, sınıfsız toplumu kurmaktır. Fakat kendi ulusunu ezilen konumdan kurtarmadan bu hedefe ilerleyemez.

nasyonal karakterli birleşik partide en yüksek ifadesini buldu. Bu birleşik parti içinde, Kürdistan proletaryasının kendi partisi de bulunuyordu. Uluslararası komünist hareketin ortaya çıkartıp sınavdan geçirdiği bu deneyim, yaşadığımız topraklarda da hayat buldu. Ta ki 90'lı yıllara dek. Ulusal-sınıfsal kurtuluş programı ve işçi sınıfının Kürt halkı üzerindeki etkisi, 90'lı yıllara değin o denli büyüktü ki, Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH) bile çıkışında, bir işçi partisi ismini kullanmak zorunda kaldı.

90'lı yıllar, iki önemli gelişme yüzünden, Kürdistan'da proleter hareketin gerilemesine tanık oldu. Birincisi, sosyalist bloğun dağılışı, ikincisi, ABD'nin Körfez Savaşı'yla ayaklanan Güney Kürt halkının, Kürt ulusal sorununu dünya gündemine sokmasıydı. Bu iki gelişme, ulusal-sınıfsal kurtuluş zeminini geçici olarak zayıflatırken, ulusal kurtuluşçuluğu ön plana çıkardı. K.Kürdistan proletaryası da bu güçlü rüzgardan etkilendi.

Enternasyonal tipteki birleşik parti içindeki, Kürdistan Komünist Partisi de bu ulusalcı rüzgardan güçlü şekilde etkilendi. KKP kadroları etkisinde kaldıkları ulusalcı düşünce ve yaklaşımları birleşik parti safalarına taşımaya denerdiler. Ancak orada Leninist kadroların direnciyle karşılaşınca uygun anı beklemeye başladılar. Leninist kadrolar reformist merkezden ayrışınca kendi ulusal kurtuluşçu rüzgarlara kapılan KKP'de, ayrılığını ilan etti.

Kürdistan proletaryasının komünist partisi, ulusal kurtuluşçuluğa dümen kırmakla kalmadı, reformizmin desteği de oldu. Devrimden ve ulusal-sınıfsal kurtuluştan vazgeçen bu parti, küçük-burjuvalarca yönlendirilen Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin kanatları altına girdi. Bu, devrimci proletaryanın Kürdistan'da politik olarak intiharı demektir; nitekim, 90'lı yılların tümü boyunca Kürdistan proletaryası, kendi ulusunun mülk sahibi sınıflarından bağımsız bir çizgi izleyemedi. Yaşadığımız bu yıllar, Kürdistan proletaryasına şunu kanıtladı: Politik bağımsızlığını koruyamayan proletarya, bir hiçti, devrimciliğini de koruyamaz.

Enternasyonal birleşik partiden, birleşik devrim perspektifinden ayrılan Kürdistan proletaryasının partisi, zaman içinde kendi

kendini tasfiye etti. Devrim ve iktidar iddiasını kaybeden her parti için kaçınılmaz bir son.

Geldiğimiz aşamada, ulusal sorunun küçük-burjuva politik çözümlerinin gerçek sınıf içeriği belirginleştikçe, burjuva sınıfla işbirliği arayışları açıktan dile gelmeye başladı; bu durumda Kürdistan proletaryasının UKH'nin kanatları altında daha fazla durması beklenmemelidir. Yalnızca proletarya mı? Yoksul kır ve kent emekçileri de, bu işbirliği arayışlarının kendileri için hiçbir gelecek vaat etmediğini daha rahat görebiliyorlar.

Öyleyse şunu rahatlıkla ön görebiliriz: Kürdistan proletaryasının bağımsız sınıf tavrı, yalnızca sınıfın en ileri unsurlarını değil, yoksul, yarı proleter yığınları da kapsayıp etkileyecek tarihsel bir çıkışa ön ayak olabilir. Ancak emekçi halk, küçük-burjuva politik zeminin çıkışsızlığını görüyor olsa da, proletaryanın bu konudaki pratik politik hareketini görmeden, nasıl bir kıyaslama yapma şansına sahip olabilir ki? Salt söylemde değil, eylemde de gerçek bir hareketlilik yaratmadan, geniş Kürt emekçi yığınların kıyaslayarak öğrenmelerini -ki öğrenmelerinin başka yolu yoktur- nasıl sağlayabiliriz? Kürdistan proletaryası, böylesi bir gerçek hareketin ilk adımının, kendi komünist partisini kurmak olduğunun farkında.

Kürdistan Proletaryasının Büyük Destek Güçleri

İlhak edilmiş topraklarda, çalışan işçilerin, özellikle sanayi alanında çalışan proletaryanın nüfusa oranla az oluşu, orada toplumsal devrimin öncülüğünü başka sınıflara devretmek için bir gerekece olamaz. Leninistler soruna böyle bakıyor.

Kürdistan proletaryası, öncülüğü ele geçirmek için, kendi fiziki gücünden çok daha fazla olanaga sahiptir. Onun en büyük destek gücü Türkiye işçi sınıfı olacaktır. İstanbul, İzmir, Adana gibi belli başlı sanayi merkezlerinde, Türk ve Kürt işçiler aynı saflarda sermaye sınıfına karşı mücadele veriyorlar. Her iki ulustan proleterleri kaynaştırarak ekonomik entegrasyon, Kürdistan proletaryasının sınıf hareketinde, bugüne kadar kendi rolünü oynadı. Bundan sonra da oynayacak.

Enternasyonal tipteki komünist birleşik partinin, Kürt halkı üzerinde yarattığı etki de, Kürdistan proletaryasının en önemli desteği olacaktır. Birleşik parti, sadece söylemiyle değil, eylemiyle de Kürt halkına hak ettiği güveni vermiştir. Kürt halkı, Leninistler dışında her grubu "Türk Solu"

olarak görür. Bu bile, yaratılan güven ilişkisinin sağlamlığına yeterli delildir.

Kürdistan'da, nüfusun ezici çoğunluğunu işsizler, mevsimlik tarım işçileri ve yoksul kır ve kent emekçilerinden oluşan yarı-proleter kitleler temsil ediyor. Böyle bir güç karşısında mülk sahibi sınıflar, azınlıkta kalıyor. Bu yarı-proleter çoğunluk, 70'li ve 80'li yıllarda, Kürdistan proletaryasının bağımsız sınıf partisinin de en büyük destekçilerini oluşturmuştu. Öyleyse proletarya, kendisine en yakın toplumsal katman olan bu yarı-proleter ezici çoğunluğu etkileyip, küçük-burjuva ulusal kurtuluşçuluğun devrime yönelmesini sağlayan bir etki yaratabilecektir.

Bu topraklarda ve tüm dünyada yükselen sosyalizm eğilimi, ulusal-sınıfsal kurtuluş için yeniden uygun ve verimli zeminler yaratıyor. 90'lı yıllarda esen rüzgar dindi. Şimdi hava, sosyalizmden ve devrimden yana esiyor. Devrim, bütün dünyada olgunlaşıyor. Bu koşulların olgunlaşması, halkları ve tüm ezilen yığınları, daha köklü, daha radikal çözümlere, programlara, eylemlere doğru adeta arkadan iteliyor. Proletaryanın bağımsız sınıf politikası ve eylemi için koşullar, hiçbir yerde ve hiçbir zaman bu kadar uygun olmamıştı.

Kürdistan proletaryası, enternasyonalist birleşik parti içinde, kendi partisini yaratma deneyimini geçmişte başarılı biçimde uygulamıştı. Geçmişin aynı şekilde tekrarı mümkün değil. İki nedenden ötürü. Birincisi; dünyanın değişen koşullarıdır. Artık tarihi dönem olarak yeni bir evreye girmiş bulunmaktayız. Bu bize yeni görevler, yeni sorumluluklar yüklüyor. Leninistler bu görevleri, yeni ve daha üst bir ideolojik-politik düzey yakalayarak, netleştirdiler. İkincisi, küçük-burjuva zeminde de olsa UKH, Kürt halkına bir çok devrimci, birikim ve değer kazandırdı. Bu birikim ve değerler yok sayılmaz. Proletarya, Kürdistan proletaryası, işe girişirken, bu devrimci değerleri de sahiplenip, onu toplumsal devrimin zaferine taşıyacak güç olduğunu Kürt halkına göstermelidir. Öyleyse, ortaya çıkacak olan birleşik yapı, eskinin bir tekrarı değil, daha üst düzeyde bir birlik olacaktır. Ulusal temelde yaratılan tüm devrimci değerlerin komünist değerlerle sentezlenmesiyle oluşan bir üst düzeyde yeniden yaratılan bir hareket.

Görev zor ve büyük emek istiyor. Ama bir o kadar da muazzam bir sıçramanın umudunu vaat ediyor.

SAVAŞA SAVAŞA KAZANACAĞIZ

Merhaba, ben bir kamu kurumunda çalışan Eğitim-Sen üyesi memur emekçisiyim.

Kapitalist sistem, ancak kâr miktarını artırarak yani sermaye birikimini sürekli olarak yeniden üretmek varlığını sürdürebilir. Bu nedenle içinde bulunduğu dönemin şartlarına göre burjuva sınıfının istekleri doğrultusunda dönüşümler gerçekleşir. "Kamu Personel Reformu" da bunlardan birisidir.

"Kamu Personel Reformu" yasası ile birlikte kamu emekçileri (patronların istediği şekilde) esnek çalışma koşullarında çalıştırılmakla kalmayarak kendi ürettikleri ve diğer kamu kuruluşlarının ürettiği hizmetin müşterisi durumuna geleceklerdir. Bu yasa ile emekçilerin çalışma koşulları dayanılmaz hale gelecektir. Çünkü;

1- Bu yasa ile emekçiler sendikasılaşacaklardır,

2- İş güvencesi olmayacak; patronlar istediği zaman işçi ve memur alıp çıkarabilecektir,

3- Emekçinin görev tanımı olmayacak, patronun verdiği bütün görevlere itiraz hakkı olmayacaktır,

4- Çalışma koşulları ve saatler patronun belirlediği şekilde değiştirilebilecek, yani esnek olabilecektir,

5- Bunlar için performans değerlendirmesi yapılacak, performansı düşük olanlar ile sistemi reddedenler işten atılabilecek, taşeronlaşma sistemi ile işçi ve memur istihdam edilecektir.

Bunun gibi birçok madde ile birlikte kamu emekçileri düşük ücretli, iş güvencesinden yoksun, iş yükünün ağırlaşmış ve yoğunlaşmış şartlarında çalışmak zorunda kalacaklardır.

Şimdiye kadar işçi ve emekçiler tarafından yapılan hak arama mücadeleleri; kapitalist sistemin kuralları içerisinde yapılmaya çalışılmıştır. Bu mücadeleler gerçek çözüm olmakla birlikte, onlara doğru olanın bu olduğu söylendiği için yapılmıştır. Oysa doğru denileni yapmakla, doğru olanı yapmak farklı şeylerdir. Doğru ve gerçek olan, can çekişen kapitalizmin yerini sosyalizmin alacağı ve "İktidar Dışında Her Şey Hiç Bir Şeydir" sloganının ne kadar yerinde olduğudur. İşte bu politik bilinci halkımıza taşıyarak Savaşa Savaşa Kazanacağımızı, bunun ancak devrimci pratikle olacağını ve mutlaka kazanacağımızı belirterek herkesi devrim ve sosyalizm için savaşa çağırıyorum.

Eskişehir'den Bir Emekçi

Büyük Gecekondu Savaşları Başladı Sürecek

Büyük gecekondu savaşları başladı. Aydos halkı, aylarca süren kararlı direnişini, binlerce çevik kuvveti, panzeri gaz bombalarıyla barikatlara yüklenen devlet güçlerini bozguna uğratarak isyana dönüştürdü. Şimdilik yıkım ertelendi, fakat bu bile yıkımı bekleyen diğer gecekondu mahallelerine örnek oldu. Armutlu şimdiden ayakta. Gülsuyu mevzilerini kazıyor. Gazi ve yıkım tehdidi altındaki tüm diğer gecekondu mahalleleri, yeryüzünde yaşanacak bir yer, soluyacak bir havayı bile yasaklayan bu görülmemiş zulmün kavga çağrısına en sert cevabı vermeye hazırlanıyor. Yoksulların kaybedecekleri bir şey kalmadı. Daha ne kadar dayanabilirlerdi, bunca aşağılanmaya, aldatılmaya, hakarete... Savaş başladı, sertleşerek sürecek.

Alibeyköy'de tahliye kanallarını kapatarak, mahalleyi sular altında bıraktılar. Bunu bahane gösterip, halkı önce bezdirip, sonra yıkım yaptılar. Kışın başında onlarca aile sefaletin, perişanlığın kollarına bırakıldı. Aydos'ta ise bahane olarak gösterilen ilkokul yalanına kimse inanmadı. Herkes biliyordu ki mahallenin hemen yanı başında yükselen villalarda yaşamaya hazırlanan burjuvalar, onları, Aydos emekçilerini hemen burunlarının dibinde istemiyordu. "Manzarası bozulan" villaların fiyatları düşüyor satılmıyordu. İstanbul öylesine büyük ve boğucu bir kent haline aldı ki, burjuvalar, açık havaya sa-

hip yerlerde barınmak için, kent kenarlarındaki arazilere doğru kaymaya başladı. Yani servet, yoksulluğu kentin sınırları dışına doğru atıyor.

Bu yıkımlar, tesadüf değildi, geçici bir olgu değildir. Tekelci sermaye için zorunludur, kaçınılmazdır. Bu kaderden, kent içindeki ve sınırlarındaki tüm emekçi mahalleleri kaçınmaz. Öyleyse, şimdiden söyleyebiliriz: metropol kentlerin tutuşturucu maddelerini sıkıştırıp, patlamayı kaçınılmaz kılan kent savaşlarının eşliğindeyiz.

Gecekondu Yıkımlarının Ekonomisi: İşgalci Sefalet

Gecekondu yıkımları, alışıldığımız ekonomik sorunlar ya da politik sorunlarından ayrı olarak, servet ve sefalet arasındaki keskin çelişkiyi, mülkiyet hakları üzerine tüm geleneksel düşüncenin son kırıntısını da yok etmeye yol veren, derin bir içeriğe sahiptir. Bu derin içerik, onun ekonomik nedenlerin-

den kaynaklanıyor.

İstanbul, İzmir, Ankara gibi kentler, burjuvazinin servetinin yoğunlaştığı kent merkezleridir. Servet yoğunlaştıkça, sefalet de o denli çarpıcı biçimde kendini ifade ediyor. Bu kentlerin, büyük plazalar, iş ve ticaret merkezleri, modern gökdelenler, geniş caddeler, lüks araba kalabalığı yanında, en sefil koşullarda yaşamını sürdürmeye çalışan gecekonducularla dolu olması bir tesadüf değildir. Servet birikimi hızlandıkça, emekçilerin kent dışına atılması da hızlanır. Burjuvalar artan servetlerine bağlı olarak, daha büyük alışveriş ve eğlence merkezleri, modern ve büyük çalışma mekanları, lüks arabaları için geniş yollar ve otoparkları inşa etmeye girişir. Kentlerde burjuvaların nüfusa oranları azaldıkça yaşam alanları genişler.

Artan yoksulluk, arazi ve ev sahipleri olan mutlu azınlık için, en değerli kazanç kapısı haline alır. "...Toplumun bir parçası, yeryüzünde oturma izni için, ötekenden haraç alır." Arazi ve ev sahipliği, ne denli yaygın bir olgu olursa olsun, tekelci bir etkiye sahiptir. Arazi ve ev mülkiyetinin geniş bir kesim elinde toplanıp toplanmaması burada önemli değildir. Ne kadar yaygın olursa olsun görünmez sınır uçlarıyla, ya da emlakçılar gibi asalak ara bağlantılarla, ev ve arazi sahipleri, bir tekelci gibi davranır. Kentin herhangi bir bölgesinde, kiralarn ne kadar olacağına bu tekelci bağlar karar verir. Rekabet yoktur bu alanda. Olamaz da. Ev ya da arazi, domates değil ki kısa zamanda çürüsün, makine değil ki kullanılmadıkça paslansın. Tersine, durdukça değerini arttıran bir spekülasyon araçlarıdır bunlar. Kiralar azami üst sınırdan tutulur. Fiyatı talep değil,

arz belirler. Yoksul emekçi kışı sokakta geçirecek değil ya, kendi boğazından, çocuğunun sütünden kısıp, kirayı denkleştirmekten başka çaresi yoktur. Yoksulluğun en ezici, en aşağılayıcı yanlarından biridir kiracı olmak. Servetin yoğunlaşması kira fiyatlarını yükselttikçe, sonunda yoksul emekçi yığınlarına ya kentin en dışına sürülmek düşer, ya da kentin orta yerinde evsiz oradan oraya atılmak... Servetin en yoğun olduğu ABD'de on milyondan fazla insanın sokaklarda, metrolarda, otoparklarda yaşıyor olması, bir tesadüf değildir.



Tekellerin Arsa-Emlak Oyunları

Türkiye’de tekellerin kapitalizm, servet birikiminde yeni bir aşamaya ve bununla birlikte yeni bir birikim modeline girdi. Emperyalizme bağımlılık temelinde genişleyen modern sanayi, bağımsız küçük üreticiyi yıkıma uğrattı ve onu giderek tekellerin üretimini taşıyan haline getirdi. Şimdi modern sanayi temelinde yaratılan tekellerin egemenlik, paranın ve servetin gücüyle, toplumsal yapının tümünü, onun soluk alma gözeneklerini tıkayarak, teslim alma, kendine bağımlı hale getirme yoluna gidiyor. Tekellerin yönlendirdiği para, her kapı aralığında sızıyor, her sokağa, her köşe başına hakim oluyor ve orada kendi konumlarını kabul ettiriyor. İç borçlanma ve yüksek faiz veren devletten beslenerek ilk adımını atan bu spekülasyon sermayenin şişmesine dayalı yeni birikim, ikinci büyük spekülasyon aracına el atıyor: Konut ve arazi. ABD ve İngiltere’nin en zengin burjuvalarının emlak spekülasyonları olmaları tesadüf değil. Bu alan, borsaların ve faiz oranlarının vaat ettiği kadar büyük spekülasyon kazanç barındırıyor. Hiçbir işe yaramayan kayalık bir boş arazi bile, basit ve ucuz “imar” oyunlarıyla bir anda on kat, yüz kat pahalıya satılabilir. Uzanlar’ın satışa çıkarılan mal varlıkları arasında koca bir kenti içine alacak denli büyük, ama bomboş arazi parçaları dikkat çekiyordu. En büyük holdingler, tüm büyük servet sahipleri, şimdiden bu yeni spekülasyon aracına saldırıya başlamış durumda.

Hükümet tümüyle bu yeni duruma uygun yasal adımlar atıyor. Geçen yıl, hazine arazilerinin ve ormanlık alanların özel kişilere satışını hızlandıran yasalar çıktı. O günden bu yana, yalnızca yabancı sermayenin kocaman bir il büyüklüğünde arazileri satın aldıkları gazetelere yansımıştı. İşbirlikçi tekellerin ise nerelerden ve hangi büyüklükteki hazine arazilerini satın aldıkları ise hiç bilinmiyor. Hükümet burada durmadı, TCK ile yeni bir adım attı ve gecekondulara ağır cezalar getirdi. Ardı ardına atılan bu iki adımın, AB üyeliğinin müzakere edileceği günlere denk gelmesi ise tesadüf değil. Çünkü bu müzakerelerin ilk gündemi, tarımsal nüfusun en az on milyon azaltılması olacak. Kentlere yığılacak yeni milyonlar, üzerinde yaşayabilecekleri, tek bir toprak parçası bulamayacaklar. Korkunç raddeye varan evsizlik, devlet sahipleri için arazi ve kıraların akıldışı düzeylere çıkartılması için bir fırsat olacak.

Arazi ve konut spekülasyonu, bankalar ve sigorta şirketlerinin de temel kazanç kaynağıdır. Verilen her büyük kredinin karşılığında araziler ve evler ipotek edilir. Bu ne-

denle, örneğin İstanbul’un burjuvaları, ucuz mal ettikleri ve çoğunu boş tuttıkları bir çok eve sahiptir. Konut bolluğu içinde, yoksullar konut kıtlığı çeker. Burjuva, kredi karşılığı evini ipotek gösterir ve böylece boş tutulan hiçbir işe yaramayan evler, araziler bile burjuvalar için kredi kaynağıdır. Bankalarda, elde tuttukları ipotek kağıtları, çoğalıp, muazzam düzeylere yükseldikçe, en üst düzeyden ilişkileri (hükümetler, belediyeler) vasıtasıyla, ipotek kağıtlarını, kazançlı spekülasyon paraya çevirme imkanlarını kullanırlar. Elden ele geçen ipotekler, sigorta şirketlerinin servete dönüştürdükleri mal varlıkları haline gelirler. Bugüne dek arazi üzerindeki devlet hazinesi tekeli ve yaygın gecekondulaşma, sigortacılık sektörünün gelişiminin önünde engel olmuştu.

Şimdi gündeme gelen gecekondular yıkımları, servet biriktirmenin bu yeni modelinin önünde duran engelleri kaldırmayı amaçlıyor. Devasa boyutlara varan İstanbul şehrinin, burjuvalar ve finans çevreleri için en değerli sayılan bölgelerinde kurulu emekçi mahalleler, Alibeyköy, Gülsuyu, Armutlu, Aydos vb. ilk hedefler haline geldi. Sermaye elini çabuk tutmaya bakıyor. Bu alanda muazzam spekülasyon kazancı, tekellere göz kırıyor.

Ayrıca emekçi mahallelerinde, her bir katın üzerinde göğe doğru yükselen demir demetleri, AB müzakereleriyle birlikte kentlere hücum edecek milyonlarca emekçinin önemli bir kısmını karşılamaya hazırlanıyor. Göğe uzanan bu demirler, yeni yeni katların habercisiydi. Oysa tekeller, muazzam kazanç çevirecekleri bu büyük göçün yaratacağı yoksulluktan sadece kendisi yararlanmayı istiyor. Başka türlü, arazi ve emlak spekülasyonuna dayanan birikimini hayata geçiremez.

Sübabta Kıvılcım Çakarsa...

Bugüne dek gecekonduların yapılaşması, kapitalizme özgü klasik işçi mahallelerinden farklı, özgün taraflar barındırmıştı. Bir fabrika merkezinin yakınlarında kurulan işçi mahallelerinden farklı olarak, boş hazine arazilerine kaçak kurulan, kente yeni göçen kırsal nüfusun, bir çok geleneksel dayanışma unsurlarını barındıran; bu anlamıyla akrabalık ve hemşericilik üzerinden bir “yoksulların dayanışması”nın özgün profilini veren gecekondular, hem bir kıvılcım, hem de toplumsal isyanın emniyet sübabı oldular. IMF ve DB yaşanan bunca derin yoksulluğa rağmen, toplumsal patlama olmamasını, söz konusu dayanışmaya bağlamıştı. Sosyal araştırmacılar da, gecekondular mahallelerinde ifadesini bulan bu dayanışmanın, genel bir ayaklanmayı erteleyen etkisini vurguluyorlar. Fakat bu mekanlar, aynı zamanda, sınıf

çelişkilerinin en yoğun, en derin, en sert yaşandığı yerler oldu. Gecekondular mahalleleri devrimin ve devrimcinin de toplumsal köklerini oluşturdu.

Herkes için bilinen bir örnektir. Ümraniye kurulduğu yıllarda, devrimci yapıların kölesi durumuna gelmişti. Zamanla arazilerin değerlerinin artması, gecekonduların yerine apartmanları yükseltti. Ümraniye halkının önemli bir bölümü, mülk sahibi oldu ve gerileşti. Neyse ki artık sermayenin aynı tarzda hareket etme imkanı yok. Ne Aydos halkına ne de Gülsuyu halkına, Ümraniye’de yaptığı gibi davranamaz. Servet birikimine baltayı vuramaz.

Bugüne kadar sübab görevini de gören gecekondular dayanışmasını yıkmak zorunda kalmadı, tekellerin egemenliğine kaçınmadığı bir adımdır. Tekellerin egemenlik, kendi yollarında ilerledikçe, toplumsal dokuyu, yani emekçileri geleneksel olana bağlayan ne varsa, onu parçalamak zorunda kalıyor. Sıra, şimdi bu önemli sübabta... Ve bunu öylesine açıktan, yıkıcı, hakaret edercesine yapıyor ki, emekçiler için artık, “özel mülkiyet kutsalı” önünde duracak bir engel kalmadı.

Bakın Aydos halkına, gelişen bu eğilimi göreceksiniz. Aydos halkı, tepeden kendilerine bakan villalara saldırdı. Çünkü biliyorlar ki, o villalar orada durduğu sürece, kendilerine yaşam hakkı tanınmayacaktır. Armutlu, Gülsuyu ve Gazi’de yıkım tehdidi altında yaşayanlar da harekete geçtiğinde, aynı gelişmeler yaşanacaktır. Peki ya, henüz yıkımı dillendirilmeyen Okmeydanı, Kuştepe, Kağıthane’deki emekçi mahalleler, daha ne kadar yüksek gökdelenlerin, plazaların gölgesine yaşamaya devam edebilir? Sıra onlara da gelecek. Ve sırası gelen halk, yanı başında dikilen servet abideleri ayakta durduğu sürece ve kendileri sermayenin bu mabedlerini yıkmadıkları sürece, yaşama hakkını kaybedeceklerini bilince çıkaracaklar.

Gecekondular savaşları, anti-kapitalist bir bilince ve harekete yataklık ediyor. Bu sefer kıvılcım, sübabın kendisinde patlıyor. Üstelik şiddet dışında başka bir dili olmayan bir mücadele bu. “Elbet bizim de günümüz gelecek” diyenlere, işte gün bu gündür. İstanbul’u çepeçevre saran, sermayenin sinir merkezlerine doğru sokulan, askeri alanları kuşatan emekçi mahalleler, sermayenin iktidarını tehdit eden bir ayaklanmanın kaldırıcı halini alıyor. Bu ayaklanmaya öncülük edecek bir parti, sadece yıkımı durdurma mücadelesi değil, sermayeye karşı ayaklanma çağrısı yapan bir parti, barikatların arkasındaki bir parti, burjuva karargahların yanına dek sokulan emekçi mahalleleri, mülkün korunması için değil, yaşama hakkı için, ayaklanmanın bu sağlam kalelerini korumak için mücadele vermelidir.

Farklı Yerlerde Bulunup Aynı Hedefi Görebilmek

Londra'da onbinlerce insanın katıldığı Avrupa Sosyal Forumu (ASF) gerçekleştirildi. Dünyanın dört bir yanından gelen katılımcılardan biri de, Kübalı Aleida Guevara'ydı. Foruma katılan konuşmacılar içinde en fazla ilgi toplayanlardan ve sözleri sık sık alkışlarla kesilenlerden biri olduğunu basından öğreniyoruz. Yine basından okuduğumuza göre, Aleida, emperyalizme karşı mücadele eden Irak halkının zafere ulaşacağına, Küba'nın saldırı tehdidi altında olduğundan sosyalizmin tek seçenek olduğuna kadar bir dizi önemli konuya değiniyor ve konuşmasını şöyle bitiriyor:

"Che'yi anladığımızı söylüyoruz. Haydi ispatlayın o zaman, zafere kadar savaşın." Bu çağrı adeta onun tüm konuşmasının özeti. Çağrı, birkaç önemli şeyi gösteriyor.

Gösterdiği ilk şey, tüm dünyada emekle-sermaye arasında süren sınıf mücadelesinin olgunluk düzeyinin, ülkeden ülkeye farklı olsa da aynı nitelikte olduğudur. Farklı ülkelerden gelen eylemcilere tek bir çağrıda bulunmuş olması, daha çok da, bu çağrının Leninistlerin çağrılarıyla çakışması bunu gösteriyor.

Aleida Guevara'nın çağrısı, Leninist basını takip edenlerin hiç de yabancı olmadıkları bir çağrı. Bilindiği gibi, Zafere Kadar Devrim, Ya Devrim Ya Ölüm vb. gibi şiarlar, Leninistler tarafından ısrarla öne çıkarılmaktadır.

Farklı coğrafyalarda yaşayan komünistlerin hem şiarlarda, hem de pratik politikanın temel şiarlarında böylesine



ortaklaşmaları; bütün dünyada süren sınıf mücadelesinin niteliksel olarak ne kadar aynılaştığının göstergesidir. Çünkü şiarlar, sınıf mücadelesinin somut tahliline dayanır. Niteliksel olarak aynı olan koşulların bilimsel tahlilini yapan kim olursa olsun, aynı sonuçlara ulaşır.

Üstelik bu aynılaşmanın, değil bir komünist enternasyonal, komünist partiler arasında ciddi bir düşünce paylaşımının dahi olmadığı koşullar altında gerçekleştiği unutulmamalıdır. Çünkü bu, yaşanan bu durumun ne kadar belirginleştiğini gösteriyor.

Bu çağrının gösterdiği ikinci şey ise, sınıf mücadelesinin tüm dünyada ulaştığı niteliksel düzeyin, Kübalı komünistler tarafından nasıl tanımlandığıdır.

Çağrı, "mevzilerinizi koruyun... teslim olmayın... direnin... yeni mevziler kazanarak ilerleyin" vb. demiyor. Peki ne diyor? "Zafere **kadar** savaşın". Emekçi sınıfların savaşının iktidar olana **kadar** süreceği açık olduğuna göre, zafere **kadar** savaşın çağrısının başlıca anlamı, emekçi sınıfları iktidar için savaşılmaya çağırmasıdır.

Elbette komünistler, iktidar bilincini emekçi sınıflara ve proletaryaya taşıma-

yı her zaman için görev edinmiştir. Ama bilinç taşımak başka bir şeydir; kitleleri bu amaç için doğrudan savaşa çağırmak başka bir şeydir. Bu çağrı, iktidar sorununu ajitasyon-propaganda konusu olarak değil, pratik politika konusu olarak ortaya koymaktadır.

İktidar sorununun pratik politika konusu olması ise, ancak devrimci durumun olduğu ve sınıf mücadelelerinin iç sa-

vaşa evrildiği koşullarda mümkündür. Kübalı komünistler, dünya emekçilerine, "zafere kadar savaşın" demekle ve bunu "öyleyse gösterin" vurgusuyla birlikte yapmakla bir dünya devriminin olgunlaştığını, küresel iç savaşın yaşandığını ilan ediyorlar.

Çağrının üçüncü olarak işaret ettiği şey ise, gerekleri pratik mücadeleye uygulanmayan hiçbir şeyin kavranıldığının söylenmeyeceği ve bu durumda olanların kitleler nezdinde açığa çıkarılması gerektiğidir. *"Che'yi anladığımızı söylüyorsunuz, hadi ispatlayın o zaman zafere kadar savaşın"* demek bu anlama geliyor.

Bu bilinen doğrunun, tam da bu tarihsel dönemde küresel iç savaş tespiti için yapıldığı dönemde "hadi ispatlayın" vurgusuyla keskin bir şekilde hatırlatılması önemlidir. Çünkü, kavranmadan söylenen (aslında tekrarlanan) teorik tespitlerin, pratik politika alanına uygulanmasının olanağı yoktur. Bu ise, yapılan tespitlerin emekçi sınıfların devrimci dönüşümünü sağlamadaki etkinliğini olumsuz etkiler. Günümüzde tam da böyle bir tehlikenin olması, bu hatırlatmanın

tesadüfen yapılmadığını gösteriyor.

Küçük-burjuva sosyalist hareket, komünistlerin ortaya koyması ve burjuvazinin itirazından sonra dahi olsa, kendi tespitleriymiş gibi göstererek kapitalizmin çöküşünden bolca bahsetmekte ve bu sayede emekçi sınıflar nezdinde kaybettiği ideolojik-politik güvenilirliği kazanmaya çalışmaktadır. Özellikle de yaşadığımız topraklarda son 15 yılda tüm ideolojik-politik iflasi ortaya çıkan küçük-burjuva hareket- bu konuda tam bir taklitçilik içinde olmaları bir yana, taklit ettikleri değerlendirmeleri kabalaştırarak, basitleştirerek kendi olağan pratik politikalarına uyarlamaktalar. Tehlikeli olan budur. Yaptıkları, emekçi sınıfların devrimci dönüşümünü sağlayıcı bu belirlemeleri etkisizleştirmeye hizmet etmektedir.

Bundan dolayı, Kübalı komünistlerin hatırlattığı biçimde davranmak zorunluluktur. Şöyle denmelidir: kapitaliz-

min çöktüğünü görüyorsunuz demek. Haydi ispatlayın o zaman. On yıllardır pratik politikamıza yön veren “direniş”, “mevzi koruma” vb. anlayışları bir kenara atın. Devrimci durum ve iç savaşın gereklerini yerine getirin. Ve gördüğünüzü söylediğiniz yeni döneme uygun bir politika anlayışı benimseyin. Emekçi sınıfları zafere kadar savaşa çağırın.

Londra’da Kübalı komünistlerin konuşması göstermiştir ki, komünist enternasyonal olmamasına rağmen, komünistler dünyayı yorumlama, pratik politikaya aktarma ve saptırmalara karşı mücadelede ortaklaşmaktadır. Bu, dünyada mayalanan komünist devrimin başarısının en önemli güvencesidir...



İzmir’de Filistin Halkıyla Dayanışma Etkinliği

Merhaba, sevgili Mücadele Birliği emekçileri ve okurları.

Bizler, İzmir’in bir işçi-emekçi semtinde, emperyalist-kapitalist sisteme ve katil-siyonist İsrail devletine karşı taşları, molotofları, silahları, yürekleri ve cesaretleriyle savaşan, mücadele eden ve tüm dünya işçi-emekçilerine savaşı ruhıyla örnek teşkil eden Filistin halkıyla dayanışmak amacıyla bir etkinlik düzenledik.

Bizler, dergi okurlarımızla birlikte, ev ortamında bir araya geldik. İlk önce, siyonist İsrail devletinin nasıl kurulduğunu, bu uydu devletin Filistin halkına karşı nasıl katliamlar işlediğini bir yoldaşımız anlattı. Daha sonra yoldaş, Filistin halkının bu işgale ve katliama karşı nasıl savaştığını, I.ve II. İntifada’nın nasıl gerçekleştiğini, Filistinli mültecilerin şu anki yaşam koşullarını, dünyadan işçi ve emekçi halkların, Filistin halkıyla dayanışma amacıyla yaptıkları eylemlerinden bahsetti. Bundan hemen sonra yoldaşların kendi çabalarıyla hazırladıkları Filistin halkıyla ilgili CD’yi hep birlikte izledik. CD’de, siyonist İsrail’in yaptığı yıkımlar, katliamlar, dünya halklarının buna karşı Filistin halkıyla dayanışma amacıyla yaptığı devrimci kitle eylemleri, Filistin



halkının devrimci kitle eylemleri, 7’sinden 70’ine, çocuk generallerden yaşlı ama yürekleri genç analara kadar taşlarla, sopalarla, molotoflarla yapılan eylemler, Filistinli gerilla-

ların çatışırken çekilen fotoğrafları ve Filistin’le ilgili, bir şairin yazdığı şiir vardı. CD gösteriminden sonra iki genç yoldaşımız bize şiirler okudu, sonra da Filistin üzerine genel bir sohbet gerçekleştirdik. Yapılan sohbet ve şiirlerden sonra, Remzi AYDIN yoldaş için hazırlanan ve üzerinde Ölüm Orucu eylemini temsil eden kırmızı bant ve kolektifin ambleminin bulunduğu “Ölüm Orucu Sürüyor, Sürececek Zafere Kadar”, “Remzi Aydın Yalnız Değildir” sloganlarının yazıldığı bir pankart açıldı.

Büyük emek sarf edilerek Remzi yoldaş için hazırlanıp etkinliğin sonunda açılan pankart, etkinliğimize katılanlar tarafından büyük bir beğeni topladı. Pankartı hazırlayanların eline, yüreğine, bilincine sağlık.

Yiğit Filistin halkının mücadelesi mücadelemizdir.

**SAVRA SAVRA HATTA NASR!
YAŞASIN HALKLARIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İzmir’den Leninistler

KÜBA Sİ DOLAR NO!

Ancak diyalektik düşünme yeteneğinden yoksun olanlar, Küba'yı dünyadan kopuk, bağımsız bir adacık olarak düşünebilir. Küba'ya "sosyalist" demeye bir türlü dili varmayanlar, buna gerekçe olarak Küba'nın dış dünya ile ticaret yapmasını, alışverişlerde doların yaygın kullanımını vb gösteriyorlardı. Tarihi, süreçlerle değil de kişilerin anlık eylemleriyle açıklayanlar için, Küba'nın son aldığı karar bir değer ifade eder mi bilemiyoruz ama bunun sosyalizm karşıtı olmayan herkesi çok sevindireceğini biliyoruz.

Küba Devlet Başkanı Fidel Castro, 25 Ekim tarihinde yaptığı bir açıklama ile, artık hiçbir işlemde dolar kullanmayacağını bildirdi. Küba'da 1993 yılı öncesine kadar dolar kullanılmıyordu zaten. Tüm alışveriş işlemlerinde ulusal para kullanılıyordu. El altından dolar kullanımı yasaktı ve cezalandırılıyordu. Sosyalist dünya sisteminin dağılması Küba'yı zor durumda bıraktı. Dış ticaretini daha çok Sovyetler birliği ve Demokratik Almanya Cumhuriyeti ile yapan Küba, özellikle 1995 yılından sonra buralardan ucuz hammadde ithal edemedi. Küba Devlet Başkanı Fidel Castro, o yıllarda "*Yolumuz Marx, Engels ve Lenin'in yoludur*" diyerek yaptıkları 5. Kongre'de yaptığı konuşmada, özellikle Gorbaçov döneminden sonra karşı karşıya kaldıkları güçlükleri en çarpıcı cümlelerle dile getiriyordu. Bir yandan süren ABD ambargosu, bir yandan eskiden sosyalist ülkelerden ithal ettikleri ürünleri (ki petrol ve buğday bunların başında geliyordu) alamamaları, Kübalı'ları inanılmaz derece zor durumda

bırakmıştı. "*A-rabalarımıza ko-yacak yakatımız olmadığı için a-rabalarımız ça-lışmıyor*" diyordu Fidel. Buna bir de ABD'nin çıkardığı Helms Burton yasası eklenmişti. ABD, bu yasayla Küba ile ticari ilişkiye giren tüm şirketlerle ilişkisini keseceğini ve onlarla bir daha ticari ilişkiye girmeyeceğini açıklıyordu. 43 yıl boyunca süren ABD ambargosu, Küba'ya 80 milyar dolara mal olmuştu; bu yeni yasa da her şeyin üstüne tuz biber ekiyordu. Küba, tam anlamıyla kuşatma altındaydı. Bu koşullar altında Küba'nın sosyalizmde ısrar etmesi, insanlığa yaptığı en büyük katkı oldu. "Gerekirse bu adayı batırırız, ama yine ABD'ye teslim etmeyiz" diyen Kübalı komünistlerin onurlu sesi, tüm dünyada devrim için savaşılanların yüreğini ayağa kaldırdı. Devrim için savaşılanların düşlerine bundan daha güzel bir katkı düşünülemezdi.

Yeri gelmişken belirtelim. BM Genel Kurulu, kısa bir süre önce, büyük bir çoğunlukla ABD'nin Küba'ya uyguladığı ambargoyu kaldırma yönünde karar verdi. Artık Birleşmiş Milletler kararlarını hiçe sayan ABD'nin buna tepkisinin ne olacağını henüz bilmiyoruz. Ama Küba'nın uluslararası alanda elde ettiği diplomatik zaferin ABD'yi müthiş derecede rahatsız ettiğini anlamak için kahin olmaya gerek yok.

Küba'nın dolarla alışverişi yasaklanması da, ABD'nin planlarını bozan bir ge-



lişmedir. ABD, dolarizasyon sayesinde (yani piyasada dolar dolaşımının giderek yaygınlık kazanması ve tüm alışverişlerin dolarla yapılması ile) Küba'daki sosyalist sistemi içten içe kemireceğini düşünüyor olmalıydı. Kuşatma altında olan Küba'nın günden güne bu virüse karşı bünyesinin zayıf düşeceğini ve en nihayetinde her tarafı örümcek ağı gibi kaplamış olan dolarizasyon sayesinde buradaki sosyalist sistemi yıkacağının hesaplarını yapıyor olmalıydı. Ancak, "evdeki hesap çarşıya uymadı". Küba, dolarla alışverişi yasakladı. 8 Kasım'dan itibaren, Küba'da tüm alışverişlerde ulusal para Peso kullanılacak. Bir de değeri 1 dolara eşit olan konvertibil (değiştirilebilir) Peso kullanılacak. Ellerinde dolar olan herkes, hızlı bir şekilde bu dolarları Konvertibil Peso ile değiştirebilecekler. Küba devleti bu şekilde piyasada hala dolaşımda olan doların tümünü çekmeyi, piyasayı giderek dolardan temizlemeyi düşünüyor.

Fidel'in kürsüde konuşma yaptıktan hemen sonra yerine giderken düşmesine sevinenler, Fidel'in iyileştikten sonra ilk iş olarak doları yasaklamasıyla soğuk bir duş aldılar. Şimdi ABD muhtemelen bu karardan hiç etkilenmediğini göstermeye çalışacaktır. Onlar, onlarca ABD başkanının gelip geçişine tanıklık etmiş, dünyanın en uzun süre iktidarda kalmayı başarmış devlet başkanına ve onun temsil ettiği ülkeye karşı, güya kayıtsızmış gibi davranarak diploması yaptıklarını sanıyorlar ama Küba'nın doları yasaklamasının, sosyalizmde ne kadar ısrarcı olduklarını gösterdiğini de pekala biliyorlar. Onları ve diğer emperyalistleri asıl korkutan da budur: Küba'nın kararlılığı ile tüm dünya devrimcilerinin düşlerine katkı sunmaya devam etmesi.



BEYAZIT'TA YÖK PROTESTOSU

12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü, faşizmi kurumsallaştırırken, üniversiteleri de ihmal etmemiştir. Üniversite kapılarını emekçi halk çocuklarına kapatmak için her türlü önlemi almışlardır. Bunların başında Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK)'nun kurulması geliyordu. YÖK, yıllarca üniversitelerde tekellerin açık terörist diktatörlüğünü perçinlemek ve tekeli kapitalist sistemin kendini yeniden üretmesi için hizmet verdi!

Her yıl, YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'da, devrimci öğrenciler çeşitli eylemlerle YÖK'ü protesto ediyorlar. Emekçi halk çocukları, her yıl 6 Kasım'da burjuvazinin rahatını

bozuyor, uykularını kaçırıyorlar. Her yıl 6 Kasım'da bir öğrenci ayaklanması yaşanıyor.

Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da 6 Kasım günü Laleli eski tramvay durağında

pankartlarıyla, bayraklarıyla bir araya gelen yaklaşık 600 kişi, yolu trafiğe kapatarak sloganlar eşliğinde Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Beyazıt Faşizme Mezar Olacak", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganları atıldı. Siyah bereleri, kızıl bayrakları ve "Devrimci Öğrenci Birliği" pankartıyla DÖB'lüler YÖK'ün bir sistem sorunu olduğunu anlatan ve emekçi halkı sisteme karşı savaşmaya çağıran sloganlar attılar. Ayrıca Ölüm Orucunun sürdüğünü her yerde dile getiren DÖB'lüler, bu eylemde de Remzi Aydın'ın yalnız olmadığını, Ölüm Orucunun zafere kadar süreceğini, halkın Ölüm Orucunu ve devrimci tutsakları sahiplenmesi gerektiğini belirttiler. Meydana giren kitle, basın açıklaması okumak üzere kortejler halinde yerleşti. Basın açıklamasının okunduğu esnada polis kitleye gaz bombaları ve coplarla müdahale etti. Yoğun gaz bombasının kullanıldığı eylemde çevredeki halk ve esnaflarda etkilendi. Ara sokaklara dağılan kitle ile polis arasında sık sık çatışmalar çıktı. DÖB'lülerinde aralarında bulunduğu bir grup, Reşat Nuri Sahnisi yanında park halinde duran bir polis otosunu taşladı. Polis otosunun camları kırılırken bir polis de başından yaralandı. Yaralanan polis, ambulansla hastaneye kaldırıldı. Polisler grubu dağıtılabilmek için havaya ateş açtı. Grup, ara sokaklara girerek kayboldu. Çok sayıda öğrencinin yaralandığı eylemde gözaltına alınanlar TMS'ye götürüldü.



YENİ EVRE YENİ E-KİM'LERİN YÜZYILI

Çok değil, 15 yıl gibi, toplumların tarihinde sözü edilmeye değmez bir zaman öncesinde, burjuva ideologları, yazarları, çizerleri ve her türden çanak yalayıcıları kapitalizmin ebedi bir toplumsal sistem olduğunu, "tarihin sonu" palavrasıyla birlikte, davul-zurna eşliğinde ilan ediyorlardı.

15 yıl öncesinde Sovyetler Birliği dağılmış, Doğu Avrupa ülkelerinde iktidarlar birer birer karşı devrimcilerin eline geçmişti. Zafer sarhoşluğu içindeki dünya burjuvazisi, onyıllardır süren korkunun biriktirdiği kini kusuyordu. Çünkü yanbaşındaki sosyalist ülkeler ona hergün içinde uzanacağı boş mezarları hatırlatıp duruyordu. İşte nihayet karşı devrimci rüzgarlar esmeye başlamış, biraz olsun soluklanabilmişti.

Sözkonusu dönemde soldan pek çok çevre de zafer sarhoşluğu ve kinle güçlendirilmiş bu karşı devrimci rüzgarlar önünde diz çökmüştü. Geleceğin sosyalizme ait olduğuna dair güven yerini kapitalizmin yenilmezliği inancına bıraktı. Sol çevrelerden kimisi görüşlerini gözden geçirmeye, Ekim Devrimi'ni mahkum etmeye, kapitalizmin dayanıklılığı konusunda "teoriler" üretmeye çalışırken, kimisi de kendini tümünden tasfiye ederek burjuva kampa katılmaya karar vermişti.

80'li yılların sonları ile 90'lı yılların başlarının dünya komünist hareketi için zor bir dönem olduğu tartışma götürmez. Zorluk, proletarya hareketinin kendisinden değil, şu veya bu şekilde kendini sosyalizmle ilişkilendirmiş küçük burjuva politik akımların yaşadıkları bunalımdan kaynaklandı. Onlar, kendi bunalımlarını komünist hareketin bunalımı olarak öne sürdüler ve devrimci proletaryayı bu karışıklığı düzeltme işiyle uğraşmak zorunda bıraktılar.

Her zor dönem gibi, sözünü ettiğimiz yıllar da, düşüncede, teoride, iradede sağlamlığın, kararlılığın, cesaretin sınıandığı

yıllar oldu. Düşüncede sığ, teoride son derece zayıf, ilkedetutarsız olan dünyadaki tüm politik akımlar, kendilerinden bekleneceği gibi, irade, kararlılık ve cesaret yoksunluğuyla karakterize olmuş bir tavır sergilediler.

Dünyadaki tüm politik akımları etkisi altına alan bu atmosferden Türkiye ve K.Kürdistan'daki politik akımların etkilendiklerini, Türkiye ve K.Kürdistan'ın bu konuda istisna oluşturmadığını ayrıca belirtmeye gerek yok. Hatta denilebilirki, bu karşı devrimci rüzgar en çok da Türkiye ve K.Kürdistan'daki politik akımları etkisi altına aldı. Öyle ki, ABD'nin sıçramalı bir çöküş sürecinde olduğunu artık körlerin dahi gördüğü günümüzde, onun "yenilmezliği" üzerine politika yapan biçareler bizim topraklarımızda bulunabiliyor.

Kapitalizmin Sıçramalı Çöküşü ve Sosyalizmin Sıçramalı Yükselişi

Yaşadığımız topraklarda, burjuva karşı-devrimci rüzgara, bu rüzgarın en güçlü olduğu dönemden başlayarak, kararlılık ve cesaretle direnen sadece Leninist Parti oldu. Teoride ve politikada devrimci marksizme dayanan Leninist Parti, bu en güç dönemde, yaşanan sürecin geçici bir durum olduğunu; tarihsel olarak üstün bir toplumsal sistem olan sosyalizmin kapitalizmin yerini almaya devam edeceğini; zaferin ve geleceğin komünizme ait olduğunu ilan etti. Dağılan sosyalizm değil, sosyalizmin sadece bir biçimiydi. Fakat, tarihin ileriye doğru hareketini hiçbir güç durduramazdı. Proletarya ve diğer emekçi sınıflar, erişmiş buldukları yaşam ve uygarlık düzeyinden geriye düşüşü kabullenmeyecek ve bu dönemin şokunu atlattır atlatmaz ileriye doğru atılacaklardı. Tarihin çarklarını geriye döndürmek mümkün değildi. Lenin'in ilan ettiği "Emperyalizmin çöküş ve proleter devrimler çağı" sürüyordu.

Fakat Lenin'in bu son derece önemli ve tüm çağa ışık tutan belirlemesi de, rutin, son derece düzenli işleyen bir sürecin ifadesi olarak anlaşılmalıdır. Böyle bir anlama, Lenin'in düşüncesinin olabilecek en sığ biçimde ele alınmış olur. Lenin'i "Emperyalizmin çöküş ve proleter devrimler çağı" belirlemesi, düzgün işleyen, evrimci tarzda ilerleyen bir sürecin ifadesi olarak ele alınırse kapitalizmin ve onun tekeli aşaması olan emperyalizmin tüm tarihsel gelişmesi tüm varlık koşulları anlaşılmalıdır. Lenin'in bu belirlemeyi yaptığı dönemden bu yana neredeyse doksansız yıl geçti ve bu doksansız yıl içinde hepsi de kapitalizmin yıkım koşullarını olgunlaştıran, hızlandıran sayısız gelişme oldu. Bu sayısız gelişmelerin kapitalizmin yıkımı üzerindeki etkileri ve sonuçları hesaba katılmadan emperyalist-kapitalist sistemin günümüzdeki ve gelecekteki durumu anlaşılabilir.

Engels'in aktaracağımız sözleri sorunun ele alınış biçimi açısından son derece öğreticidir. Marksist öğretinin canlı özü olan diyalektik düşünme yöntemini bir an olsun ihmal etmeyen Engels, kapitalizmin belirli bir dönemdeki durumunu tahlil ederken onu kendi gelişimi içinde ve süreç halinde ele alarak gelişmelerin etki ve sonuçlarını hesaba katmanın parlak bir örneğini veriyor. İşte Engels'in ders niteliğindeki sözleri:

"...son büyük genel bunalımdan beri burada büyük bir değişiklik olmuştur. Daha önceki on yıllık döngüleriyle devresel süreçlerin had biçimi, yerini -çeşitli sanayi ülkelerinde çeşitli zamanlarda yer alan- işlerde nispeten kısa ve hafif bir iyileşme ve nispeten uzun ve kararsız depresyon arasında değişen, daha kronik ve daha uzun süreli biçimlere bırakmış görünmektedir. Ama bu, belki de, yalnızca döngülerin sürelerinin uzaması sorunudur. Dünya ticaretinin ilk yıllarında, 1815-47 arasında, bu döngülerin yak-

laşık beş yıl sürdüğü gösterilebilir; 1847 ile 1867 arasında,döngü açıkca on yıldır; şimdi, acaba bu güne değin eşi görülmemiş yeni bir dünya bunalımının hazırlık aşamasında mı bulunuyoruz? Pek çok şey bu yöne işaret ediyor. Son 1867 genel bunalımından beri, bir çok derin değişiklik olmuştur. Ulaştırma ve iletişim araçlarındaki dev genişleme -okyanuslardaki şilepler, demiryolları, telgraf, Süveyş Kanalı- gerçek bir dünya piyasasını bir olgu haline getirmiştir. (...) Şu halde eski bunalımların yenilenmesine karşı işleyen her etmen, kendi içerisinde, gelecekteki çok daha güçlü bir bunalımın tohumlarını taşımaktadır.”

Engels'in bu sözlerinin üzerinden yüzyirmibeş, Lenin'in çağa ilişkin belirleniminin üzerinden doksan yılı aşkın bir zaman geçti. Bu uzun zaman içinde, başta ulaşım ve iletişim olmak üzere teknolojinin her alanında dev ilerlemeler oldu. İnsanlığın kaydettiği dev ilerlemeler tarihsel bir toplumsal sistem olarak kapitalizmin aşılması için gereken koşulları fazlasıyla olgunlaştırdı. Sığ düşünce sahiplerinin sandığının aksine iletişim, ulaşım, teknik ve sanayi alanındaki gelişmeler kapitalizmi rahatlatıp ömrünü uzatmaz ama onun yıkım koşullarını hazırlar ve olgunlaştırır. Çünkü sanayinin teknik temeli her zaman devrimcidir. Bu nedenle, bu alanlardaki dev ilerlemeler sonucu kapitalizm günümüzde artık sıçramalı çöküş sürecine girmiştir. Bu günün dünden ayıran en önemli noktalardan biri bu sıçramalı çöküş sürecidir. Bu, insanlık tarihinde bir YENİ EVRE'dir.

Kapitalist Ülke Ekonomilerinin Karşılıklı Bağımlılığı Arttı

Lenin, çağa damgasını vuracak olguyu henüz embriyon halindeyken görüp açığa çıkarmıştır. Lenin'in 1900'lü yılların başlarında yaptığı belirleme emperyalist-kapitalist sistemin hemen çökeceği ve yerini bütün dünyada sosyalizmin alacağı anlamında değildi. Belirleme sadece çağın özelliğine ve gelişmenin yönüne ilişkindi. Artık insanlık, bir toplumsal sistem olan kapitalizmi aşma noktasına gelmişti. Yarım kalan bir girişim olarak 1871 Paris Komünü'nü saymazsak, Ekim Devrimi'yle birlikte insanlık, tarihinde ilk defa kapitalist üretim biçiminin ötesine adım atıyor ve ondan daha üstün bir üretim biçimini örgütlemeye girişiyordu.

Kapitalist zincirin ilk halkası 1917 Ekim Devrimi'yle kopmuştu. Ekim Dev-

rimi'nden hemen sonra Almanya ve Macaristan'da sosyalist devrimlerin, Bulgaristan'da anti-faşist halk ayaklanmasının patlak vermesi, bir ülkedeki devrimin başka ülkelerdeki devrimleri nasıl tetikleyeceğinin örneği oldu.Ortaya çıktığı tarihsel koşullar nedeniyle Paris Komünü'nün böyle bir şansı ya yoktu ya da yok denecek kadar az idi. Çünkü kapitalizm böyle bir etkileme için henüz yeterince olgunlaşmamıştı, kapitalist ülkelerin ekonomileri birbirlerine yeterince yakınlaşmamıştı. Kapitalizmin olgunlaştığı ve emperyalist aşamaya ulaştığı dönemde patlak veren Ekim Devrimi ise başka ülkelerin devrimlerini etkileme koşullarına sahipti artık.Bu koşulları sağlayan bizzat kapitalist gelişmenin kendisi olmuştur.

Kapitalizmi kendinden önceki üretim biçimlerinden ayıran temel özelliklerden birisi, onun ekonominin çeşitli dalları arasında karşılıklı bağımlılık yaratmasıdır. Kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm, ekonominin çeşitli dalları arasındaki karşılıklı bağımlılığı, bütün kapitalist ülke ekonomilerinin birbirine bağımlılığı düzeyine taşır.

Gerçekte bu süreç daha eskilere dayanır. Engels, daha 1880'li yıllarda ulaşım ve iletişimdeki gelişmelerin dünya pazarını bir olgu haline getirdiğini yazıyor. Kapitalist ülke ekonomilerinin karşılıklı bağımlılığı daha o yıllarda başlar. Ancak bu, gerçek anlam ve önemini daha sonraki on yıllarda bulacaktır. Bu karşılıklı bağımlılık, emperyalistlerin bu bağımlılıktan asıl yararlanan taraf olmaları gerçeğinden bağımsızdır. Başka bir ifadeyle, emperyalist ülkelerin bu karşılıklı bağımlılıktan yararlanan taraf olmaları, onların ekonomilerinin de öteki ülkelerin ekonomilerine bağımlı olduğu gerçeğini değiştirmez.

Ulaşım, iletişim teknolojisindeki dev ilerlemeler, dünya ticaretinin hız ve kapsam olarak en ileri düzeye gelmiş olması, sermayenin dolaşım hızı üzerinde iletişim teknolojisinin büyük etkisi vb.vb. kapitalist ulusları, kapitalist ülke ekonomilerini birbirine öylesine bağladı ki, hepsini, deyim uyunsa, bir bulamaç haline getirdi. Kapitalist ulusların neredeyse bir bulamaç halinde birleştirilmiş olmaları dünya tarihi açısından son derece önemli bir gelişmedir.

Bir yerde patlak veren bir bunalımın domino taşı örneği diğer tüm ülkeleri etkisi altına alması; üstelik bunu bir-iki hafta gibi kısa bir süre içinde yapması,

kapitalist ulusların bu sıkı karşılıklı bağımlılığının sonucudur. Günümüzde her saat bunun örneklerine rastlamak mümkün. Ama 1997'de Endonezya'da patlak veren bunalımın bir virüs gibi önce Rusya, ardından Türkiye, Arjantin ve diğer Latin Amerika ülkelerini peşpeşe etkisi altına alması, arkasından ABD ve Avrupa ülkelerine sıçrayarak bütün emperyalist-kapitalist sistemi sarsması tipik bir örnek oluşturdu. Artık herhangi bir kapitalist ülkede patlak verecek bir borsa krizinin, banka ya da şirket iflaslarının, sanayi bunalımının vs. tüm ülkeleri etkisi altına alacağını kimse tartışmıyor bile.

Kapitalizmin Eşitsiz Gelişme Yasası Geçerliliğini Korumuyor

Bütün bu gelişmelerin tarihsel önemi şurada yatıyor: Herhangi bir kapitalist ülkede patlak verecek bir devrim geçmişte olduğundan çok daha kısa bir süre içinde öteki ülkeleri etkisi altına alacak; kapitalist ülke ekonomilerini ve bütün sistemlerini bunalıma sokarak kitlelerin devrimci ayaklanmalarına yol açacaktır. Emperyalist-kapitalist zincir yine en zayıf halkadan kırılacak. Kapitalizm var olduğu müddetce eşitsiz gelişme yasası da varlığını sürdürülecektir ve bu nedenle devrimin önce bir ya da birkaç ülkede patlak vermesi kaçınılmazdır. Yani devrim, önce çelişkilerin üstüste bindiği, yığıldığı, keskinleştiği, çatışmaların yoğunlaştığı, burjuvazinin güçten düştüğü bir ya da birkaç ülkede patlak verecek. Fakat, bu günün geçmişten farkı, bir yerde patlak verecek devrimin çok kısa bir süre içinde öteki ülkelere sıçrayacak ya da en azından diğerlerini etkisi altına alacak olmasıdır. Kapitalizm tüm gelişmesi, bunun için gerekli nesnel koşulları hazırlamıştır.

1917 Ekim Devrimi, dünyanın altıda birini emperyalist-kapitalist zincirden kurtarmıştı. 1945'de ortaya çıkan Halk Devrimleri, bu rakamı daha yukarı çekti ve dünyanın üçte birini kapitalizmden kurtardı. Daha sonraları bunlara Çin, Küba, Vietnam, Kore Halk Cumhuriyeti eklendi. Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş sürecinde, dünya kapitalist uluslarının birbirlerine bu kadar bağlandıkları; dünya tarihinin bu kadar hızlandığı bir dönemde bir ülkede patlak verecek bir devrimin emperyalist-kapitalist sistemde büyük çöküşe yol açacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Yeni Evre yeni Ekimlerin yüzyılı olacaktır.



Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 504. Gününde

Remzi AYDIN bulunduğu Bayrampaşa Özel Tip cezaevinde insanlığın en büyük savaşlarında birini veriyor. O, Fidel Castro'nun "Devrim için savaşmaya komünist denmez" her gün, her saat doğrularak bu adı hakkettiğini gösteriyor. Remzi yoldaş sınıflar mücadelesinin bu önemli aşamasında yüklediği tarihsel misyonu onurla, gururla taşıyor. O, bir Leninistin yaşamda ulaşabileceği en ileri noktaya ulaşmış bulunuyor; ama durmuyor Remzi yoldaş, sürekli kendini yenilemeye, geliştirmeye devam ediyor. Sürekli okuyor, yazıyor, düşünüyor. Yaşamını kolektif için devrim için yavaş yavaş feda ediyor. O büyük zaferi bir gün mutlaka kazanacağımıza inanıyor.

Bizler daima seninle birlikteyiz Remzi yoldaş:
Daima, zafere kadar.

DEVRİMLER YÜZYILININ ÇIĞLIĞI

İnsanın çılgılığı Remzi yoldaş. Açlığın çılgılığı, Yoksulluğun çılgılığı, devrimler yüzyılının çılgılığı Remzi yoldaş. Hiç tereddütsüz yürüyor koca bir yükü taşırken geleceğe. Sendelemen, duraksamadan, yürekte ve bilinçte... Tıpkı Sibelimizin, Aysunumuzun, Muratımızın yaptığı gibi daima ve bağlılıkla.

Bizler bugün hepimiz birer Remzi AYDIN'ız. Yüreğimizin atışları aynı, sıcaklığı aynı, insanlık için beslediğimiz her şey aynı. Yani bir bütün halinde Remzi AYDIN'ız.

Ölüm Orucu'nun 400'lü günlerindeydi Remzi AYDIN. Biz, kendi çabalarımızla hazırladığımız 600'e yakın, Ölüm Orucu ile ilgili kuşlamalarımızı işçi ve emekçi semtlerinde yaptık. Şablonla hazırladığımız "Ölüm Orucu Sürüyor", "Remzi AYDIN Ölüm Oru-

cu Eyleminin 400'lü Günlerinde, Ölüm Orucu Sürüyor" pullamalarımızı direklerle ve duvarlara yapıştırdık. Duvarlara "Her Şey Emegin Olacak" şeklinde yazılamalar yapıldı.

Bütün coşku ve bağlılığımızla, daima...

**ZİNDANLARI YIKACAK, ZAFERİ
BİZ KAZANACAĞIZ!**

İzmir'den Leninistler

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan yazıtı ha-

Hiç Bir Baskıya Boyun Eğmeyeceğiz Devrimci Dayanışmayı Yükseltelim!

1 Nisan 2004 tarihinde Ekmek ve Adalet dergisi, Gençlik Gelecekler dergisi, Temel Haklar ve Özgürlükler Demeği, İdil Kültür Merkezi, TAYAD, Tavrı Dergisi, Anadolunun Sesi Radyosu, Halkın Hukuk Bürosu çalışanlarının da aralarında bulunduğu 82 kişi bir gecede terörist ilan edilip tutuklanmıştı. 1 Nisan'dan sonra ev baskınları, gözaltılar, tutuklamalar süre geldi. 8 aydır "disketten adın çıktı" gerekçesi ile tutuklananların 5 Kasım günü İstanbul ACM (Ağır Ceza Mahkemesi)'de karar duruşması görüldü.

5 Kasım günü sabahın erken saatlerinde tutuklulara destek olmak ve 1 Nisan komposunu protesto etmek amaçlı basın açıklaması yapmak isteyen Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden grup, ACM önünde bulundu. "Adalet İstiyoruz" yazılı bir pankart açılan eyleme "İrakta Savaşa Hayır Koordinasyonu" ve "Mücadele Birliği" yazılı pankart ve "Ekmek ve Adalet Yalnız

Değildir", "Sosyalist Basın Susturulamaz" dövizleriyle bir grup Mücadele Birliği okuru da destek verdi. Tutukluların bulunduğu ring aracının gelmesiyle birlikte kitle

"Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Komploları Boşa Çıkarmayalım" sloganları attı. TAYAD üyesi Fatma Karaoğlan operasyonla ilgili bir basın açıklaması okudu. Okunan açıklamadan sonra tutuklu aileleri duruşmayı izlemek üzere içeriye girmeye çalıştılar. Ancak polisin girişe yığınak yapmasından kaynaklı ailelerle polis arasında bir gerginlik yaşandı. Tartışmanın büyümesi üzerine kitle "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı attı ve oturma eylemi başlattı. Polis gaz maskesi taktı ve kitlenin üzerine doğru yürümeye başladı. Bu arada kitlenin içerisinden polis taşlandı. Ancak olay büyümeden yatıştırıldı. Yol araç trafiğine açıldı ama her araç geçişinden sonra kitle ile polis karşılıklı konumlandılar. Bekleyiş sırasında polis ile kitle arasında sık sık gerginlikler yaşandı. Aileler, gerginliği polisin ya-

rattığını, kendilerinin her zamanki bekleme yerinde durduğunda bir sorun yaşanmadığını, polisin bu sefer ailelerin orada beklemesine izin vermemesi üzerine yolun kapandığını söylediler. Bunun üzerine dışarıda bekleyenler yeniden eski bekleme yerlerine alındılar.

Mahkeme önündeki kitle, "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutusaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla ve marşlarla, akşamüzeri 17.00 sularına kadar kararlı bir şekilde mahkemenin sonlanmasını bekledi. 42 kişinin yargılandığı mahkemede 19 kişi tahliye edilirken, 23 tutuklunun ise duruşması 11 Şubat'a ertelendi.



1 Mayıs Mahallesi'nden İşçi Okurumuzun Mektubu Dolayısıyla:

İŞTEN AYRILMALAR ve KOMİTELER ÜZERİNE

Mücadele Birliği'nde yayınlanan işçi-okur mektuplarında, işçilerimiz sık sık çalışma koşullarının ağırlığı, sağlıksızlığı, uzun çalışma saatleri, kendilerine yöneltilen hakaretler, düşük ücretler vb nedenlerle patrona tavır koyup, işten ayrılmayı bir mücadele yöntemi gibi başvurduklarını aktarıyorlar.

1 Mayıs Mahallesi'nden bir işçi okurun Y.E.Mücadele Birliği'nin 25. sayısında yayınlanan mektubu bunlardan biri. İşçimiz mektubunda daha önce 900 kişiyle birlikte çalıştığı tekstil atölyesinin çalışma koşullarının ağırlığını aktardıktan sonra: "biz de işçiler olarak patronun bu kadar baskısına ve sömürüsüne karşı 50 kişi işten çıktık, işi bırakınca hayatımda bir şey değişmediğinin farkına vardım" şeklinde, başvurdukları mücadele yöntemini ve bu yöntemin sonucunu anlatmış.

İşçimizin zindana benzeterek (çok yerinde bir benzetme) bahsettiği çalışma koşulları, aşağı yukarı tüm fabrika ve atölyelerde aynıdır. Hepsinde ağır, sağlıksız, uzun çalışma saatleri ve buna bedel olarak, işçilere verilen kıvrıntı düzeyindeki sefalet ücretidir. İşçiler tüm fabrika atölye, madenler vb. işyerlerinde patronların kar hırsını tatmin etmek için, genç yaşta ömürlerini tüketirler. Çalışma sırasında, işçilere yöneltilen hakaret, küfür, kimi zaman dayak gibi aşağılayıcı, onur kırıcı davranışlar da cabası. Ayrıca tehlikeli işlerde, can güvenliği açısından zorunlu takım alet edevatları sağlanmadığı için, her gün onlarca işçi iş kazası adı altında cinayete kurban giderler. Patronlar bu cinayetleri daha fazla kar uğruna iş güvenliği için gerekli takım alet edevatı almayarak işlerler. Örneğin, geçtiğimiz aylarda Tuzla Tersanesi'nde iş güvenliği için gerekli alet edevat verilmediğinden, bir işçi gemiden denize düşerek hayatını kaybediyor. Denizde ölen işçinin cesedini arama çalışması sırasında dalgıçlar, altı ay önce gemiden denize düşerek hayatını kaybetmiş başka bir işçinin çürüyen cesediyle karşılaşılıyorlar. Patronlar 6 ay önce "iş kazası" cinaye-

tine kurban giden işçinin cesedini arayıp çıkarma zahmetine bile girmiyorlar. Tuzla Tersanesi'nde iş kazası adı altında her ay ortalama 5-10 işçi katlediliyor.

Kısacası, kapitalizm koşullarında tüm fabrika ve diğer işyerlerinde çalışma şartları birbirinden ağır, berbat ve beterdir. Kapitalizm varlığını sürdürdükçe, bu ağır çalışma koşulları, değişmeyecek, daha da kötüleşecektir. Bu nedenle kapitalizm koşulları altında insancıl çalışma şartlarına sahip bir iş aramak, işçiler açısından umutsuz bir arayıştır. Boşunadır. İşçiler, kapitalizm koşullarında iyi şartlara sahip bir iş arayarak enerjilerini boşuna harcamak yerine, güçlerini, tüm insanlık dışı sonuçlarıyla birlikte; işçimizin dediği gibi; patronların dünyasını, yani, kapitalizmi yıkmaya yönlendirmelidir.

Diğer yandan işten çıkma, işçi sınıfı açısından bir mücadele yöntemi değildir, olmamıştır da. İşçi sınıfı tarihinde, böyle bir mücadele yöntemi yoktur. Tersine, işçi sınıfı, tarihi boyunca işten çıkarılmaya karşı hep mücadele etmiştir. İşçiler işten ayrıldıklarında bırakın daha iyi şartlara sahip bir iş bulmayı, işsiz ka-

labileceklerini bilirler. Hele milyonlarca işsiz bulunduğu günümüz koşullarında, işçiler bunun çok daha farkındadır. Bu nedenle işçiler, işten ayrılmanın sonuçsuz kalacağını ve kendilerine zarar vereceğini bilirler ve böyle bir eylem biçimini benimsemezler.

İşçilerin işten ayrılmasının patronlar açısından sonucunu değerlendirirsek, boşalan her işçinin yerine almaya hazır kitlesel işsizlerin bulunması nedeniyle, patronlar çok rahatlıkla kısa sürede boşalan her işçinin yerini doldururlar. İşçimizin bahsettiği o atölyedeki 900 işçinin hepsi işten ayrılıyorsa bile, patron çok rahat bu 900 işçinin yerini işsizlerden takviye ederdi. Sonuç olarak işten ayrılmayla, işçiler patronlardan hiçbir kazanım elde edemezler. Kapitalizm koşullarında patronlar sömürecek işçi bulmakta sıkıntı çekmezler. İşçilerin işten ayrılmasının patron üzerinde hiç-

Kısacası, kapitalizm koşullarında tüm fabrika ve diğer işyerlerinde çalışma şartları birbirinden ağır, berbat ve beterdir. Kapitalizm varlığını sürdürdükçe, bu ağır çalışma koşulları, değişmeyecek, daha da kötüleşecektir. Bu nedenle kapitalizm koşulları altında insancıl çalışma şartlarına sahip bir iş aramak, işçiler açısından umutsuz bir arayıştır. Boşunadır. İşçiler, kapitalizm koşullarında iyi şartlara sahip bir iş arayarak enerjilerini boşuna harcamak yerine, güçlerini, tüm insanlık dışı sonuçlarıyla birlikte; işçimizin dediği gibi; patronların dünyasını, yani, kapitalizmi yıkmaya yönlendirmelidir.

bir yaptırım gücü yoktur.

Bir işyerinde işçilerin çalışma şartları ne kadar ağır, sömürü ne kadar yüksek ve ücretleri ne kadar düşükse, o iş yerinde işçilerin eyleme geçme eğilimi o kadar büyüktür. Böyle bir işyerinde bulunmak, bizim için işçileri örgütlemek ve harekete geçirmek açısından önemli bir fırsattır. İşçimizin bahsettiği 900 kişinin çalıştığı tekstil atölyesindeki çalışma koşullarının ağırlığı ve sömürünün yüksekliği, bize söz konusu 900 işçiyi örgütlemek ve harekete geçirmek fırsatının yüksekliğini gösterir. İşçimizin bu işyerinden elli işçiyle birlikte ayrılması, 900 işçinin, içerden örgütlenmenin ve harekete geçirmenin fırsatını kaçırdığımız anlamına gelir. Şimdi o tekstil atölyesindeki işçilerle bağ kurmak, örgütlemek ve harekete geçirmek için çok daha fazla zaman ve enerji harcamak gerekecek. Bu yönüyle bu tür işyerlerinden ayrılmak yarar değil zarar getirir. İşçimiz de “iş bırakınca hayatımda bir şey değişmediğinin farkına vardım” diyerek, bunu yaşadığı deneyimden öğrenmiş.

İşçimizin bahsettiği ağır baskı ve sömürünün bulunduğu atölyede, öncelikle, faşist güvenlik görevlilerine ve patronun diğer uşaklarına hissettirmeden, en güvenilir işçilerden işyeri komiteleri kurarak işe başlanmalı. Bu komiteler aracılığıyla, işçilerin diğer bölümlerini örgütleme ve harekete hazır hale getirmeye girişilmeli.

İşçi komitelerini yalnızca ayaklanma ve iktidar organları olduğu ve sadece bu işlevi gördüğü yanılısamasına düşmemek gerekir. İşçi komiteleri, aynı zamanda günün mücadele araçlarıdır. Yani, bugün işçilerin önüne koyduğu ekonomik ve politik mücadele görevlerini de yerine getirmek durumundadırlar. İşçi komiteleri, buldukları işyerlerinde, ücretlerin artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve bazı sosyal hakların kazanılması gibi, ekonomik mücadelede de, militanca işçilere öncülük etmeli ve yönlendirmelidir. Ama işçi komiteleri, ekonomik mücadeleyle iktidar mücadelesi arasındaki bağı kurmayı kesinlikle ihmal etmemelidir. Örneğin bir iş yerinde komiteler ücretlerin arttırıl-

ması talebiyle işçileri greve geçirdi diyelim. Bu grev sırasında komiteler, işçileri, kapitalizm varoldukça her türlü ekonomik ve politik kazanımın geçici olduğu, en iyi çalışma koşullarında dahi sermaye sahiplerinin kendilerini sömürdüğü, bunun yanında elde ettikleri kazanımların yarın, kapitalistler tarafından bin bir yolla tekrar ellerinden alacağını vb. şeklinde uyarmalı. Sömürüden ancak, kapitalizmi yıkarak, sosyalizmi kurarak kurtulabileceklerini, bunun için de, siyasi iktidarın genel ayaklanmayla ele geçirilmesi gerektiği ve bugünden genel ayaklanmaya pratik olarak hazırlanmanın zorunlu olduğu bilincini vermelidir.

Komiteler, ekonomik taleple de olsa her işçi eylemini genel ayaklanmaya bir hazırlık, onun küçük bir provası olduğu bilinciyle hareket etmelidir. İşçi sınıfı ve diğer kitleler, ancak bu tür küçük provalarla iktidarı fethedeceği genel ayaklanmaya hazırlanabilir.

Devrimci durum odur ki, hangi derin politik nedenlerin ya da tahmin edilemeyecek kadar kısıtlı ekonomik-güncel olayların genel bir ayaklanmanın patlamasını gündeme getireceğini şimdiden bilemeyiz. Ama görevimiz en kısıtlı ekonomik nedenlerle bile olsa, ortaya çıkan bir mücadelenin genel bir ayaklanmanın kıvılcımı olabileceği bilinciyle hareket etmek ve bu bilince uygun araçlarla geniş yığınları örgütleyebilmektir. Eğer biz bugün kısıtlı ekonomik nedenlerle ortaya çıkan bir harekete öncülük etmeyip bir kenara bırakırsak, genel harekete dönüşebilecek bir kıvılcımı da elden kaçırmış oluruz. Bu nedenle bizler, en küçük ekonomik taleplerle yapılan eylemlerin bile güçlü bir ateşleyici olabileceğini bilerek hareket etmek zorundayız. İnsanların her gün artan ihtiyaçlarının, en temel gereksinimlerinin kapitalist sistemde karşılanamayacağını, bu nedenle yığınlarla sistem arasında ortaya çıkan her çelişkiden devrim için yararlanmayı bilmek gerektiğini bir an olsun unutmamalıyız.

Bu bilinçle hareket edersek, ekonomik mücadele ve iktidar mücadelesi arasındaki bağı kurmuş ve işçilerle kurduğumuz bağlarla onları iktidarı fethetmeye yönlendirebiliriz.

İş Kazaları Kader Değildir

Merhaba arkadaşlar,

Ben plastik fabrikasında terlik üretiminde çalışan bir işçiyim. Sigortasız ve günde 12 saat çalışıyorum. Benim çalıştığım fabrikanın ilerisinde, aynı sektörde, benimle aynı işi yapan bir arkadaşımızın başına gelen bir olayı anlatacağım.

Arkadaşımız bizimle aynı şartlarda çalışmaktaydı. Yine her zamanki gibi fabrikada çalışırken, bir iş kazası yaşıyor ve kolu makinanın arasında kalarak kopuyor. Arkadaşımız gerekli tedaviyi gördükten sonra bile çalışamaz duruma geliyor. Bunun üzerine yasal yollardan hakkını aramaya başlıyor. Tabii bu arada fabrika sahipleri de boş durmuyorlar. Ziyaretlerde ve maddi yardımlarda bulunarak, hukuki yollara başvurmaktan vazgeçirmeye çalışıyorlar arkadaşımızı. Fakat arkadaşımız, çevresinden de gördüğü destekle, yasal yollardan hakkını aramaya devam etti. Bu süreç içerisinde,

patronlar arkadaşımıza protez bir kol takarak çalışmalara devam etmesini istiyorlar. Bunun yanı sıra çalışırken aldığı ücreti vermeye devam etmektedirler. Bir-iki ay bu böyle sürüyor ama arkadaşımız yasal yollardan haklarını kazanıyor ve emeklilik hakkını alıyor.

Bu arkadaşımız haklarını aldı belki, fakat kim bilir onun gibi kaç işçi haklarını alamamıştır. Kim bilir bunun gibi kaç arkadaşımız bilinçli olmadığı için, kimseden sağlıklı bilgi ve bilinç alamadığı için haklarını savunamıyor. Neden bütün işçiler bilinçlenip kendi haklarını aramasın?

Çevremizde olanlara duyarlı olup, işçileri bilinçlendirerek başka kolların kopmasına engel olalım ve hep birlikte sorunlarımızı ve çözüm yollarını paylaşarak bir adım daha atalım.

DİK’li Bir İşçi/Antep

ÖZELLEŞTİRMENİN FRENİ PATLADI:

KAPİTALİZMİN SALDIRILARI ARTIYOR



AKP hükümetinin SSK'nın (Sosyal Sigortalar Kurumu) Sağlık Bakanlığı'na devrine ilişkin aldığı karar, SSK işçi ve emekçilerinin yoğun tepkisini alıyor. Bunun bir sonraki adımının sağlık hizmetlerinin tümtüyle özelleştirilmesi olacağını bilen sağlık işçi ve emekçileri sürekli eylem halindedir. Hükümetin çıkardığı Kamu Yönetimi Temel Kanunu ve Yerel Yönetimler Yasası ile, sağlık kurumlarının yerel yönetimlere devrini yasalaştırması sonucu atılan bu adımların arkası da gelecektir. Devlet, kendi cephesinden işçi ve emekçilere bir savaş açmış durumdadır. Emperyalizmin ekonomik ilhak politikalarının en son sınırına dayandırılması anlamına geliyor bu. Emekçiler, "SSK sahip kılmaması gereken kritik bir eşiktir" diyorlar. Kapitalizm tarafından her gün her saat yaşamın dışına atılan işçi ve emekçiler, bir yandan açlık ve işsizlikle boğuşurken, şimdi bir de sağlık sorunlarının çözümsüzlüğüyle karşı karşıya kalacaklar. Zaten bir kangren halini almış olan hastaneler sorunu, bundan sonra sancısını daha güçlü hissettirecektir. "Hasta adam" Türkiye, bir daha yataktan kalkmamak üzere kendisini emperyalist operatörlerin eline bırakıyor.

Hükümet, Genel Sağlık Sigortası uygulamasına geçerek, ücretleri asgari ücretin 1/3'ünden az olanlara ücretsiz sağlık hizmeti vereceğini söylüyor. Bu ilk bakışta işçi ve emekçilerin yararına bir uygulamaymış gibi görünüyor; ama bunun hiç de öyle olmadığı, taşı hafif kaldırıncı altında yatan yılanın görüldüğü anlaşılıyor. Her şeyden önce bu yeni uygulama ile Yeşil Kart ortadan kalkıyor. Bugün milyonlarca insanın yararlandığı Yeşil Kart'ın kaldırılması, parasız sağlık hizmeti alan milyonlarca insan için sağlık hizmetinin yeniden paralı hale gelmesi anlamına geliyor. Siyasi iktidar kaşıkla verdiğini kepeçle geri alıyor. Kaldı ki, asgari ücretin 1/3'ünden az ücret almak demek ayda 100 milyon civarında ücret almak demektir. Asgari ücreti açlık sınırının çok altında olan bir ülkede böyle bir uygulama, pratikte hiçbir uygulama alanına sahip olamaz. Yani devlet görünürde bir hak bahşediyor, ama pratikte hiç bir şey vermezken, varolan hakları da geri alıyor.

"Kamu reformu" adı altında sunulan tüm tasarıların aslında IMF-TC koalisyonunun ekonomik ilhak programının adım adım uygulaması olduğu anlaşılıyor. Siyasi iktidar, sağlık alanında giriştiği özelleştirmeye karşı gelişecek tepkiyi "SSK açıklarını kapatacağız" yalanıyla engellemeye çalışıyor. SSK'nın kimlerin elinde bir aralık haline geldiği, buralardan kimlerin yemlendiği bilinmeyen şeyler değil. En başta siyasi iktidarlar bu aralıklardan besleniyorlar. Şu anda olan biten ise bu tür kurumların Engels'in "kolektif kapitalist" dediği devletten birer tekelci kapitalizme devri. Asıl olarak tekelci kapitalizm şimdi yüzünü göstermeye başlıyor. Sermayenin acımasız yasaları, esas olarak şimdi bütün dizginlerinden boşanmasına kendisini hissettirecek, işçi ve emekçilerin mücadele etiketleri kazanımları birer ikiye elerinden alınacak... SSK'nın yaklaşık 55 bin çalışanı bu yeni uygulamaya ile birlikte sözleşmeli personel statüsüne geçirilecekler. Bunun anlamı, kapı dışına atılmak üzere eşikte bekletilecekler. SSK'nın önce Sağlık Bakanlığı'na devri, ardından da özelleştirilmesi ile yüzbinlerce işçi işsiz kalacak.

"SSK Halkındır, Satılamaz" Sloganı Üzerine

İnsanların işten atıldıkları, yaşamdan kovuldukları koşullarda sloganlar üzerinde durmak bazılarına biçimsel gelebilir ama sloganlar son tahlilde bir soyutlamayı ifade eder ve işçi ve emekçilere bilinç taşır. Onlara hedef gösterir. "SSK Halkındır Satılamaz" sloganı, işçilere bir hedef göstermediği gibi, yanlış bir bilinç de taşımaktadır. SSK hiçbir zaman halkın değildir. O, her zaman, kolektif kapitalist devlettir.

ANTEP EMEK PLATFORMU'NDAN EYLEM!

SSK'nın Sağlık Bakanlığı'na devredilmesi gündemde. Antep Emek Platformu da bu devri protesto etmek için 2 Kasım '04 tarihinde bir basın açıklaması düzenledi. Bizler de Mücadele Birliği okulları olarak, "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği" yazılı dövizlerimizle katıldık. 12:30'da Büyükşehir Belediyesi önünden 300 kişilik bir kitleyle sloganlar atarak SSK Hastanesi'nin bahçesine doğru yürümeye başladık. SSK Hastanesi'nin bahçesinde okunan basın metninden sonra, çözümüm emegin iktidarında olduğunu anlatmak için "Bütün İktidar Emegin Olacak" sloganını attık.



Daha sonra DİSK'in SSK Hastanesi'nin bahçesine kurduğu çadırı ziyaret ederek destek sunduk.

**Y.E. Mücadele
Birliği/Antep**

HACI HÜSREV'DE FAŞİST SALDIRI: Çetelere Karşı Mücadele Sisteme Karşı Mücadeleden Ayrı Düşünülemez

Tekellerin oluşmasıyla birlikte türeyen faşist kurumlar, dernekler, partiler ve bunun yanında çete, mafya gibi faşist gruplar, kapitalist sistemin en gerici, baskıcı, kanlı-katliamlı yüzünü yansıtıyor. Mafya ve çeteler, özellikle devlet tarafından beslenip yönlendiriliyorlar. Bunlar, sistem içerisinde var olup sistemin artığı işleri yaparlar. Bunların yanı sıra, emekçi mahallerinde yozlaşmayı örgütlerler. Devlet, iç savaşta sistemin yok olusunu uzatabilmek için, lümpen proleterler arasında kendisine kitle tabanı bulmaya çalışır.

Kapitalizm, ucuz emek gücü sağlayabilmek için her dönem harzıda bir işsiz ordusu tutar. Türkiye'de ise işsiz ordusu her geçen gün büyümektedir. Özellikle Kürdistan'dan iş bulma umudu ile Türkiye'nin metropol şehirlerine gelenlerle birlikte, bu ordu daha da büyümektedir. Bir kısmı iş bulup, kapitalistler tarafından ucuz emek gücü olarak sömürülürken, devlet işsiz kalan kısmı kendisine karşı muhalefet durumuna düşürmemek için, mahallerde örgütlenen uyuşturucu, hırsızlık, kapkaç çetelerine iter. Onları kendi eliyle besler. İşsizlerin toplumsal olaylar ile ilgilenmesinin önüne geçmeye çalışır. Lümpen proletarya, iç savaşta, devlet tarafından kapitalizmin yaratmış olduğu her türlü yozluğa itilen, üretimden kopuk olan kesimdir.

Son süreçte gündeme gelen Hacı Hüsrev Mahallesi'ndeki olaylar ise, devletin emekçi semtlerindeki çeteleşmeyi nasıl örgütlediğini daha net olarak ortaya seriyor. Uzun zamandır bu mahallede örgütlü olan çeteler, uyuşturucu alım-satımı, hırsızlık, kapkaççılık ve fuhuşu polis yönlendirmesiyle mahalleye yaymışlardır.

30 Ekim tarihinde bir kişinin ölümü, iki kişinin de ağır yaralanmasıyla sonuçlanan olayı, o gün mahallede bulunan bir dostumuzdan dinleyelim.

"30 Ekim'de, öldürülen Hacı Ahmet Mahallesi Çevre Koruma Derneği üyesi Hikmet Bahçe'nin evinin önünde, çete üyeleri çaldıkları çantayı paylaşıyorlar. Hikmet Bahçe de derneğe gitmek üzere evinden çıktığında onlarla karşılaşır ve onlara burada bu işi yapmalarını söylüyor, bu tür işlerin kötü olduğunu söylüyor. Aralarında tartışma çıkıyor. Hikmet Bahçe bunları kovalıyor ve derneğe gidiyor. Aradan yarım saat geçtikten sonra çete üyeleri tekrar derneğe geliyor ve küfürler savurmaya başlıyor. Dernekten çıkan gençler de onları kovalıyor, yakalayabildiklerini dövüyorlar. Geriye kalanlar ara sokaklara kaçıyorlar. Bunlar beş-on dakika sonra 3 kişi geri geliyorlar derneğe. Yine küfür etmeye başlıyorlar, biz çalarız biz yaparız gibisinden konuşmaya başlıyorlar. Tekrar kavga başlıyor. Önde duran çete üyesini dernektekiler dövmeye başlıyor, arkadan bir kişi koşarak geliyor ve 5 el ateş ediyor, üç kişi vuruluyor. Hikmet Bahçe başından ve gövdesinden yara alıyor. Hastaneye kaldırılırken yolda yaşamını yitiriyor. Diğerleri de ağır yaralanıyor, şu anda hala hastanedeler. Bu olaydan sonra tüm mahalle sokağa dökülüyor. Kaçanların sığındığı evlere gidiyorlar, bir kişiyi yakalıyorlar. Mahallede oturan bir çok çete üyesi, uyuşturucu sattıkları evlerini boşaltıyor. Mahalle halkı toplam 7 çete evini ateşe verdi. Olay yerine gelen polisler, aralarında benim ağabeyimin de bulunduğu birkaç kişiyi gözaltına alıyorlar ama karakola götürmüyorlar. Araç içerisinde dövüp bırakıyorlar. Abimin sırtında hep yara izleri vardı. Olay yeri-

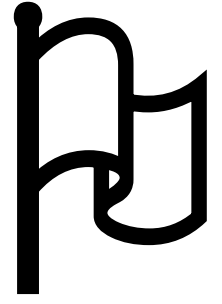


ne polisin 1-2 ekip otosuyla gelerek olayı örtbas etme isteği görüldükçe ve çetelerden aldıkları rüşvetler için, halk polisleri öfke duyarak panzerleri ve polisleri taşıladı. Polisler gaz bombası kullandılar. Ama insanları dağıtamadılar. Mahalle halkı yaklaşık 600 kişi; kimse evine gitmedi. Sabaha kadar sokakta bu olayı protesto ettiler. Bu insanlarla daha önceden de bir çok kez sorunlar yaşadık. Polis bu olaylara göz yumuyor. Onlardan haraç alıyor."

Başka bir arkadaş da; "Ben Hacı Hüsrev'de oturuyorum" dediğin zaman bu çeteler yüzünden insanlar size ön yargıyla davranıyorlar. Polisler hırsızlara, uyuşturucu satanlara ayrı bir muamele, bunlara karşı çıkanlara ise daha farklı bir muamele uyguluyor. Polisler mahallede çetenin tetikçiliğini yapıyorlar. Uyuşturucunun olmadığı mahalleye uyuşturucu sokuyor, uyuşturucunun olduğu mahallelerde ise bırakın düzene muhalefeti, uyuşturucuya muhalefet olanların varlığını bile sindiremiyor. İşleri yok etmek. Bu ülkede çetelere karşı gelmek, uyuşturucuya karşı gelmek suç mu? Kısaca şunu söyleyebiliriz ki; gelişemeyen bir sistem çürümeye mahkum"

Evet gelişemeyen bir sistem çürümeye mahkumdur. Tıpkı bugünkü kapitalist sistem gibi. Çeteler faşizmin kitle tabanı, toplumun kalıntılarıdır. Sistemin dışında bir mafya, çete olamaz. Kimse bu tür çetelere karşı mücadeleyi, onları her gün yeniden ve yeniden üreten kapitalist sistemden ayrı düşünmemelidir. İnsanların çetelere karşı olan tavri esasında bu düzene, kapitalist sisteme karşı bir tavidir. Bu konuda devrimciler düşen görev ise, çetelere karşı taviz göstermeden, onların emekçi semtlerinde örgütlenmelerinin önünü kesmek, sistemin, ömrünü uzatabilmek için onları maşa olarak kullandığını anlatmaktır. Bunların anlatıldığı halde devrimcileri ciddiye almazlık ederlerse, o zaman devrimci şiddete baş vurmak ve onları emekçi semtlerinden söküp atmaktır.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR



Öğleden sonra da Almera-Odeon-
veld'de tüm metal işçileri bir araya gelerek
bir miting düzenlediler.

Almanya Volkswagen'de (VW) Anlaşma Yapılmadı

28 Ekim'de yapılan 5. tur Toplu İş
Sözleşmeleri öncesinde VW işçileri, işi
durdurdular. VW patronları bu görüşmede,
tasarruf planını uygulayacaklarını, 30 bin
işçiyi işten çıkaracaklarını ve geri adım at-
mayacaklarını açıkladı.

Bunun üzerine Wolfsburg'da 30 binden
fazla işçi, Kessel'de 6 bin işçi eylem yap-
tı.. Sendikaların TİS konusunda daha tutar-
lı olmalarını talep eden işçiler, büyük bir
de miting düzenlediler.

İşçi ve emekçilerin tüm dünyada durmak bilmeyen ey-
lemleri, başta emperyalist-kapitalist merkezler olmak üzere
dünyayı sarsmaya devam ediyor. Yerküreyi kaplayan işçi ey-
lemleri, grevleri, ayaklanmaları, kapitalist sistemi tam kalbin-
den vurmaya devam ediyor.

Hollanda'da İkinci Grev

Hollanda'da metal işçileri, 27 Ekim'de iş bıraktı. Metal
sektöründe çalışan 150 fabrika ve işletmede 18 bin işçi 24
saat iş bıraktı.

İşçi sendikalarının hükümetle sosyal güvenlik konusun-
daki görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması sonucu, üç
büyük sendika federasyonu, bütün sektörlerde grev kararı
almıştı. Bu karar sonucu ilk grev, 14 Ekim'de ulaşım sektö-
ründe olmuştu ve Hollanda'da yaşam durmuştu. Hemen ar-
dından gerçekleşen bu metal grevi de, son 15 yılın bu alan-
daki en büyük grevi oldu. En son 26 Ekim'e yapılan görüş-
menin de olumsuz sonuçlanması nedeniyle, fabrikalar ertesi
sabah grev listeleri oluşturdu ve sabah saatlerinde onbin-
ler bu listelerde yerlerini aldılar. Alblasserdam'da bulunan 2
metal fabrikası, bir gün önceden greve başladılar.

VW'de 6. turda yapılan görüşmelerde de sonuç çıkma-
ması üzerine işçiler, 1 Kasım'da da uyarı grevine çıktılar.

6 ayı VW işletmesinde 15 binden fazla işçi üretimi
durdurarak uyarı grevine başladı. Braunschweig, Salzgit-
ter, Kassel, Emden, Hannover ve Wolfsburg'da işçiler işi
durdurdu. Eylemler sırasında VW işçileri, Opel işçilerinin
mücadelesini destekleyen dövizler taşıdılar.

2 Kasım günü de gene Hannover ve Wolfsburg işletme-
leri uyarı grevi yaptılar ve 6 bin kişi ile protesto eylemleri
yaptılar.

VW'nin işçileri eylemdeyken, cumhurbaşkanı Köhler
de anlaşma yapılması yönünde çağrıda bulundu.

İşçiler bu görüşmelerde %2 zam, iş güvenliği ve Ücret
Çerçeve Anlaşması'nın yerine getirilmesini ve iyi bir emek-
lilik talep ediyorlar.

VW işçilerinin toplu iş sözleşmesi, IG Metal ve Volk-
swagen yönetimi arasında 3 Kasım'da imzalandı. VW'nin iş-
çi haklarına saldırı maddeleriyle dolu anlaşma, bir iki ufak
değişiklikle uygulamaya girdi ve 28 ay süresince 203 bin

işçinin haklarını gasp etmek için en büyük araç olacak.

Bu sözleşmeden memnun kalan IG Metal Sendikası, sorunu büyümeden çözdüğüne inanıyor. Esnek çalışmanın yer aldığı, işten çıkarmaların gerçekleşeceği ve ücretlerin düşürüldüğü TİS, 28 ay boyunca yürürlükte kalacak.

İngiltere’de Savaş Karşısı Eylemler

İngiltere’nin başkenti Londra’da 2 Kasım günü İngiliz emekçiler işgal karşıtı eylem yaptı. Bush’un terörist olarak tanımlandığı pankartların açıldığı eylem, 100 bini aşkın kişinin katılımıyla Trafalgar Meydanı’nda yapıldı.

Emekçiler, Irak Savaşı’nın savaş suçu olduğunu ve yalanlar üzerine temellendirildiğini söylediler. İşgal karşıtı bu eylemler, İran, ABD ve Avusturya başta olmak ü-



Hollanda’da Grev...

zere çeşitli Avrupa ülkelerinde de yapıldı. Bu eylemlere onbinlerce kişi katıldı. r

“Ancak Kendi Ellerimizle Yıkarak Değiştirebiliriz Bu Düzeni”

Y.E.Mücadele Birliği Okurları ve Çalışanları;

Dergiyi yayınlamak kadar dağıtımının da ne derece önemli olduğunu biliyoruz ve yaptığımız işin önemini bilincindeyiz. Bu bilinçle, her sayıda emekçi semtlerinde yapılan dergi satışlarında karşılaştığım ilginç olayları sizlerle paylaşmaya devam etmek istiyorum.

Bayramtepe semtinde, bizden dördüncü defa dergi alan bir baba, bizi akşam yemeğine ve sohbete davet etti. Daha önce Kürt olduğu için ulusal harekete katıldığını, ancak uzun zamandır örgütlenmeden uzak kaldığını söyledi. Ve bu zaman dilimi içinde artık bizim dergiyi okuduğunu söyledi. Ve belli ki, çok dikkatli okuyup sorgulamış. “Bence de artık tek başımıza değil, Türk halkıyla birleşik devrim yapmalıyız. Yani Mücadele Birliği’nde de yazıldığı gibi, amaç sınıfları ortadan kaldırmak, sömürsüz bir toplum yaratmak olmalıdır” dedi. “Ben, artık bu orak-çekiç-yıldızın bizi zafere götüreceğine ve devrime öncülük edeceğine inanıyorum. Çünkü yazdıklarının hepsini mantıklı buluyorum. Ezilen halkları savunması ve öne sürdüğü politikalarıyla sizin kolektifi doğru buluyorum yoldaş” diye devam etti. Ve bize, “Yoldaş” sözcüğünün ne kadar ciddi bir sözcük olduğunu söyledi.

Şimdi de İkitelli semtinde dergi dağıtımında yaptığımız bir sohbeti size aktarıyorum. İlk kez dergi vereceğimizi sandığımız genç bir esnafa girdik. Genç arkadaş, dergimizi önceden hep alıp okuduğunu, ama anlamadığını söyledi. “Ne kadarı işçinin diliyle yazılmış” diye sordu. Biz de ona, dergiye yazı yazabileceğini söyledik. Genç arkadaş:

“Benim yazmam ne kazandıracak? İnsanlar çok cahil. En azından ben bir takım şeyleri görebiliyorum ama bu da yetmiyor ki...ben işsiz bir insanım, her gün Bayramtepe’den İkitelli’ye gelebilmek için iki araba değiştiriyorum. Tam 6 aydır iş bulamıyorum. Ve meclistikeler, bizi daha çok sömürebilmek için paranın değerini düşürme kararı alıyor. Çoğu insanımız bunun farkında değil. Ancak kendi ellerimizle yıkarak değiştirebiliriz bu düzeni. Dergiyi okuduk ama, dergi okumakla değiştiremedik.”

Bunun üzerine biz de, ‘dergi nasıl olsaydı işçilerin daha çok ilgisini çekerdi’ diye sorduk.

“Bence siz değil biz yazmalıyız. Biz yazamıyorsak, siz, bizimle konuştuklarınızı yazmalı, dergide kendimizi bulacağımız yazılar yaratmalısınız. O zaman derginizi gönül rahatlığıyla alıp okuyacağım. İşte o zaman benim de devrime katacağım şeyler olabilir.”

Bir Mücadele Birliği Dağıtıcısı



Kapitalizm Altında İnsanlık İçin Yeni Bir Tehdit: GENETİĞİ DEĞİŞTİRİLMİŞ ORGANİZMALAR

Genetik üzerine çalışmalar, çok uzun yıllardır sürüyor. İnsanlığın biraz kaygıyla, biraz merakla izlediği bu çalışmalar, son yıllarda daha da hızlanmış durumda. Bunlardan biri de tarım ürünlerinin genetiğinin değiştirilmesi... “Başka bir organizmadan çeşitli yollarla gen aktarılmasıyla yenilenen organizma” anlamına gelen GDO’lar (Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar), şimdi önemli bir tartışma konusu olmuş durumda.

Aslında bitkilerin genetiğini değiştirerek daha sağlıklı ürünler elde etmek kimsenin tartışmayacağı bir şey. Böylece hem gıda miktarını hem de kalitesini artırmak mümkün. Bilim, tam anlamıyla insanlığın gelişiminin hizmetinde olsa, bundan bazı çıkar çevrelerinin kar elde etmek için yararlanacağı ve insan sağlığını hiçe sayacak şeyler yapabilecekleri düşünülmesine, hiç sorun yok; ama kapitalizmde her şey kar amaçlı olduğu ve insanlığın ihtiyaçlarının karşılanmasının bunun yanında esamesi okunmadığı içindir ki, insanlar gelişmeleri tedirginlikle izliyorlar.

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar, kendi tohumlarını üretemiyorlar. Bu anlamıyla herhangi bir tarım ürününü sürekli kılmak mümkün olmuyor. Bunun olamaması, insanların genetiğini değiştirerek elde ettiği ürünün geleceği hakkında hiçbir bilgiye sahip olmaması anlamına geliyor. Bitkilerin soy zinciri, dışsal bir müdahale ile kopuyor ve bu bir belirsizliğe neden oluyor. Belki şu anda hemen kaygılanmak gerekiyor ama yarın bir gün yüksek karlar için her türlü çılgınlığı yapabilecek kapitalistler tarafından bunun ne yönde kullanılabileceğini kestirmek mümkün olamıyor.

Türkiye’de GDO’lar daha çok domates ve patatesten kullanılıyor. Bunlar en çok tüketilen tarım ürünlerinden olduğu için ve herkes “hormonlu” diye tanınan sebzeleri bildiğinden kötü çağrışımlar yaratıyorlar. Bunların insan sağlığını kısa erimde olmasa da, uzun erimde tehdit eden

ceğinden endişe duyuluyor. Zaten emperyalist-kapitalist sistem, dünyanın canına okuduğu, iklim dengesini alt üst ettiği için, bitkilerin, tarım ürünlerinin doğal evrimi bozulmuş durumdadır. Kapitalistlerin fabrikalarının bacalarından çıkıp atmosferde biriken zehirli gazlar, her geçen gün güneş ışınlarını süzen ozon tabakasını daha çok tahrip ediyor ve delinmesine neden oluyor. Bu, güneş ışınlarının dünyamıza doğrudan gelmesine ve böylece bir küresel ısınmaya yol açıyor. Bunun sonucunda buzul kitleleri eriyor, bazı bitki türleri yok oluyor. Ve kapitalistler, tatlı karları uğruna bütün bu gelişmeleri kayıtsızlıkla izliyorlar. Onlar, kendi karları için bütün bir dünyayı mahvetmeye dünden razılar. ABD’nin başlattığı 3. Dünya Savaşı, insanın ve doğanın tahrip olmasının onların umurunda olmadığını gösteriyor.

ODTÜ, Dünya Gıda Günü’nde yaptığı araştırmanın sonuçlarını açıkladı. Buna göre, Türkiye’nin bir çok yerinde domates ve patatesten ve bunlara ek olarak mısırdaki çeşitli bakteriler bulundu. Türkiye’de tatlandırıcılar, nişastalar, hazır çorbalar vb. daha çok patates, domates ve mısırla yapılıyor... İnsanın aklına ister istemez ABD’nin Küba tarımını çökertmek için Küba’ya bakteri bombaları atması geliyor. Bunlar radarlara yakalanmayan uçaklarla sessiz sedasız havaya bırakılıyor ve düştükleri her yerde tarımı iflasa sürüklüyor. Aynı şeyin ekonomik ilhak mantığı içinde az gelişmiş ya da orta gelişmiş ülkelere yayılması mümkün. İç pazarları yıkıma uğratan tamamen denetim altına almak için emperyalist-kapitalistlerin yapmayacakları şey yok.

Genetiği değiştirilmiş tarım ürünlerinin insanlarda alerjik reaksiyonlara, protein duyarlılığına vb neden olduğu tespit edilmiş durumda. Diğer yandan GDO’lar, biyo-çeşitliliği azaltıyor. Bazı ürünlerin genetik olarak güçlendirilmesi, doğal olarak bunların üretimine yönelmeyi getiriyor. Ve haliyle, genetiği güçlendirilmemiş olan bitki türleri yok olmakla karşı karşı-



ya kalıyor. Bu, tarım alanında bulunan tekelin işine geliyor. GDO’lu ürünlerin ekimi onların kısa yoldan kârlarını katlıyor.

GDO’lu ürünler hayvan yemi yapımında da kullanılıyor ve doğal olarak bunlarda oluşan bakterilerin hayvanlara geçmesi de mümkün olabiliyor. Ve böylece neredeyse insanların tüm besinlerine sırayet eden bakteriler, insanlığın geleceği için bir potansiyel tehlike taşıyor. Doğal besinlerle beslenmeyen insanların genetik yapısının da bozulması mümkün. Bu ancak insan sağlığını önemseyen bir anlayışla engellenebilir. Üretim üzerinde tam bir denetim sağlanırsa “her şey daha fazla kâr için” anlayışının yerini “her şey insan için” anlayışı alırsa, GDO’lar zararlı olmaktan çıkarılabilir.

İnsanın ve doğanın evrimi, artık sadece doğal seleksiyon’la (seçilim) olmuyor. İnsanlık binlerce yıllık deneyimlerden elde ettiği sonuçları tıbbın, biyolojinin hizmetine sunuyor. Ve böylece türlerin evrimine dışsal bir müdahale mümkün olabiliyor. Önemli olan bu müdahalelerin ne amaçla ve kimler tarafından yapıldığı. Yüzlerce yıllık tarih, bu konuda kapitalistlere güvenilmeyeceğini gösteriyor.

İnsanlık her konuda bugün olduğu noktadan daha ileri gidecektir; ama bunun için öncelikli olarak, emperyalist-kapitalist sistemin varlığına son vermek gerekiyor. Eğer emperyalist-kapitalist sistem bir an önce yıkılmazsa, dünyanın ve insanlığın geleceği büyük bir tehdit altına girmiş olacaktır.

Komünizm ise insanlığın geleceğini temsil ediyor.

Kapitalizmdeki “Gelecek” Kaygısı

Sosyalizmde Ortak Gelecek Umutlarına Dönüşecektir

Emperyalist-kapitalist sistemde her şey sermayeye hizmet etmesine göre düzenlenmiştir. Eğitimin de bunun dışında olması düşünülemez elbette. Emekçi sınıfların “kendini kurtarma”, “iyi bir gelecek hazırlama” vb diye tüm umutlarını bağladığı eğitim, kapitalist sistemde sermayenin kendisine her tür amacına hizmet edecek emek gücünü yetiştirmekten başka bir işlev görmez...

Hepimiz biliyoruz, parası olan her zaman iyi bir eğitim alır. Bunun için zeki olmalarına, çalışkan olmalarına gerek yoktur. Parasını ödeyen herkes iyi eğitim alabilir, bunun akabinde iyi bir mesleği de satın alabilir; ister ülkesinde, ister dünyanın herhangi bir köşesinde... emekçilerin ise bu konuda hiçbir şansı yoktur. Sadece burjuvaziye hizmet edebilecek kadar eğitim alabilirler. O da ancak çok zeki olanlar bu eğitimi alabilirler, onların da “sınıf” atlayarak burjuva saflara geçecekleri hesap edilir zaten.

Kapitalist sistemde eğitim daha çok, eğitimde sorunlar olarak karşımıza gelir: eğitimin paralı hale gelmesi, eğitimin yetersizliği ve en son, yaşamlarının dönüm noktası(!) olan sınavlarda “0” puan alan öğrenciler... Ve eğitime (eğitimsizliğe) dair coğrafyamızdan rakamlar:

1- 206 bin öğretmen, 135 bin derslik açığı var,

2- Eğitimin niteliğini yükseltmek için 2004 yılında 50 bin öğretmen atanması, 40 bin derslik yapılması gerekiyor,

3- Hala 8 bin 325 okulda, 5 milyon 596 bin öğrenci ikili; 17 bin 636 okulda, 646 bin öğrenci birleştirilmiş sınıflarda eğitim görüyor.

4- Sınıf mevcutları büyük kentlerde 50-60 civarında.

5- Resmi ilköğretim okullarında 3

bin 985 rehber öğretmen görev yaparken, bir rehber öğretmene 2 bin 512 öğrenci düşüyor.

6- İlköğretim kurumlarını bitiren 175 bin öğrenci ortaöğretime devam etmiyor. Kayıt yaptırmayan her 16 öğrenciden 10’u kız, 6’sı erkek.

Bunun yanında her köşe başında açılmış üniversitelerden mezun olan işsiz öğretmenler, okula gönderilmeyen kız çocukları, taşınmalı eğitim vb sebeplerle yaşanan okula gitme-gidememe durumu, eğitimi paralı hale getiren okul kayıt paraları gibi eğitim sorunları, ailesini ve kendisini geçindirmek için okul yerine çalışmaya giden çocuklar gibi konular, hemen hergün hepimizin önüne sorun olarak çıkıyor.

Eğitim sorunu, ne her okula yeter sayıda öğretmen bulunması, ne okulların parasız oluşu, ne okul-derslik sayısının yeterliliği ne de halkın her kesiminin okula-okumaya sevkedilmesiyle sona erecektir. Emperyalist-kapitalist sistem, bir devrimle yıkılmadığı sürece, varolan eğitim sistemi aracılığıyla, çocuklarımızın-gençlerimizin sadece kol gücünü değil, beyin gücünü de sömürmeye devam edecektir. “Parasız, eşit, bilimsel eğitim” sloganı bu noktada anlamsızlaşıyor. Kapitalist sistem altında eğitimin parasız olması, bunun tüm masraflarının işçi ve emekçilerden başka bir biçimde çıkarılması demektir. Ve hala okutulmayan yoksul kadınlar... Değil yaşamlarının değişerek sömürden kurtulmaları, cins olarak ezilmelerinin yanında bir de kapitalizmin kafa emeği sömürsüne maruz kalanlar gene onlar olacak.

Eğitim alanında kapitalist sistem içinde yapılacak, kimi sorunları ortadan kaldıracak reformlar, eğitimin görünürdeki sorunlarını oradan kaldıracaktır belki. Ama ya buzdüğünün su al-

tındaki görünmeyen kısmı... Eğitim sorunu, ancak demokratik halk iktidarında ve oradan ulaşılabilecek sosyalizmde gerçek anlamıyla çözülecektir. Bilimsel temellere dayalı, ezberciliğe değil öğrenmeye önem veren, eşit ve halkın her kesimine ulaşacak eğitim ancak proletaryanın iktidarında mümkün olacaktır.

Çocuklar, erken yaşlarda yeteneklerine göre mesleklere yönelerek eşit bir eğitim görebilecek, ailelerinin geleceksizlik endişeleri olmadan gerçek anlamda eşit, bilimsel eğitim alacaklardır. Sosyalizmde teorik eğitim pratik uygulamalarla desteklenecek, uygulamalı politenik eğitim, tüm eğitim kurumlarında esas alınacaktır. Toplumsal eğitim sistemi ile kişilerin bu toplumda kurtulabilecekleri “gelecek” kaygısı; sosyalist sistemde toplumun ortak bir “gelecek”

“Yarına Güvenle Bakmak Bizim de Hakkımız”

Sevgili Mücadele Birliği Okurları, sizlerle, başımdan geçen bir olayı paylaşmak istiyorum.

Ben 22 yaşında genç bir emekçiyim. Akkor Çelik Tencere AŞ’nde çalışırken çalışma saatinin çok fazla olduğundan dolayı işyerinde talihsiz bir kaza geçirdim. Sol kolum dirseğe iki parmak kala kesildi ve dört dikiş atıldı. Buna rağmen işgöremez raporu verilmedi. Çalışmaya mecbur kaldım ve bu şekilde bir işçiyi sömürmeleri yetmezmiş gibi, benimle birlikte 35 kişiye çıkış verildi ve işsiz kaldık; bu 35 kişi çoluğuna çocuğuna bayramlık alamayacak, bayram harçlığını cebine koyamayacak.

Patronun hiç gözünü kırpmadan çikış vermesi, işçilerin yüreğini kanatıyor.

Artık yeter, yarına güvenle bakmak, işçiler olarak bizim de hakkımız. Artık, aç kalacak mıyız, ev kiramızı ödeyebilecek miyiz, maaşımızı alabilecek miyiz diye düşünmek istemiyoruz. İnaniyoruz ki, “Bütün İktidar Emeğin Olacak”

**Gazi Mahallesi’nden
Bir Y.E.M.B/Okuru**

ATÖLYE

Ayıışığı Sanat Merkezi olarak, oluşturduğumuz bir çok sanat atölyesinin yanına, İşçi Atölyesini de kattık. İlk bakışta birbirinden uzak gibi görünen Sanat Atölyeleri ve İşçi Atölyesi, aslında birbirlerine kopmaz bağlarla bağlı olması gereken iki alan... Sanatı, eğitilmiş elit bir tabakanın uğraşı olmaktan çıkarmak isteyen bizler, toplumun her kesimine sanatı götürerek onların değişimi, dönüşümü için bir silaha dönüştürmek istiyoruz. Bu silaha en çok ihtiyacı olan işçi sınıfına ulaşip atölye çalışmalarımıza katılmalarını sağlamak yeni hedefimiz. Bu atölyede meta üretmeyeceğiz. Proleter bilince sahip işçi arkadaşlarımızın vereceği seminerlerle kendimizi yeniden üretecek, emeğin, sömürünün, artı-değerin ne olduğunu öğrenecek, dünyayı yaratan bizlerin neden yaşamdan kovulduğumuzu anlayacak ve bunlara karşı neler yapmamız gerektiğini öğreneceğiz. Kolektif akıla başvurup, sorunlarımızı birlikte anlayıp çözmenin yol ve yöntemini öğreneceğiz.

"Bu Atölye başka Atölye" dedik. İşçilerle öğrenen, çoğalan bir atölye... Gelin hep birlikte üretelim, öğrenelim, değişelim...

Dünyayı değiştirmek için...

İŞÇİ ATÖLYESİ TAKSİM PROGRAMI

7 Kasım Pazar 14.00

İşçi Sınıfının Yapısı ve Kapsamı
FİLM GÖSTERİMİ:
Potemkin Zirhlisi

21 Kasım Pazar 14.00

Dünya İşçi
Sınıfının Durumu
ve
Antikapitalist Hareket
DİA GÖSTERİSİ:
İşçi Hareketi

28 Kasım Pazar 14.00

Türkiye İşçi Sınıfına Bakış
FİLM GÖSTERİMİ:
Gazap Üzümleri

5 Aralık Pazar 14.00

Yazar, Sendikacı, İşçi ve
Araştırmacıların Katılımıyla

PANEL

Yeni Evrede Kapitalizm;
İşçi Sınıfının
Durumu,
Görevlerimiz...

Atölyemize gidiyoruz,
Bu atölyede

patron yok
mal yok
ustabaşı yok

Bu atölyede

yeni insan üretiyoruz
yine hep birlikte
bilinçleniyoruz
yine el ele

Bu atölye başka atölye
kapıları işçilere açılan
işçilerle öğrenen,
çoğalan
bir
ATÖLYE

TAKSİM : İstiklal Cd.İ. Dünden Bugüne /11 Karatoprak
Tel:0 (212) 2521243

SARICAVAZI : Etiler Art. San. A.Ş. İstiklal Cd. Mah. Y1112a Şeh. No: 7/C
(Nispetiye/Beşiktaş) Tel:0 (212) 621 83 66

İSTİBRAFİ : Mehmet Akif Mah. Grup Şeh. No: 55/4
(Beşiktaş/Beşiktaş) Tel:0 (212) 456 26 15

GAZAP : 75. Yıl Mah. Okul Cd.İstiklal Mah. K69ptd Duzceği
Tel:0 (212) 630 74 01

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ



İşçi Arkadaş

Tüm bu zenginlikleri
yaratan
kim?

Kim hergün daha fazla
yoksullaşan?

Sabahları gün ağarmadan
yollara çıkıp

Akşamın karanlığında
yorgun düşen
kim?

Yarattığı zenginlik tarafından
yaşamdan kovulan,
hor görülen,
korkulan

saldırıya uğrayan
hakları gasp edilen
baskı ve işkence gören

işsizlik tehdidiyle boyun eğmeye
zorlanan

birbirine düşürülen
sağlıktan eğitimden
kültürden, sanattan, dinlenceden

adaletten
yoksun bırakılan kim?

Hepimiz biliyoruz
tüm bu soruların cevaplarını

Patronu, işçisi, emeklisi, köylüsü
öğreneni, askeri, polisi, yaşlısı,
genci, kadını, erkeği...

herkes biliyor

Dünyanın tüm zenginliklerini
var eden kafa lar ve kollar
birleştiğinde
neler olabileceğini?

Patron korkuyla

Emekçiler umutla

bekliyor o günü...

Yalnızca bekliyor mu?

Tabi ki hayır!

Patron hazırlanıyor!

o günü geçiktirmek için;

Devleti, askeri, polisi

cezaevleriyle hazırlanıyor,

Bizi birbirimize düşürecek

içimize korku ve güvensizliği

çkecek yollar arıyor

Bizi uyuşturacak,

gerçeklerden uzaklaştıracak

yöntemler geliştiriyor

Akı kara, kanıyı ak gösterecek

araçlar yaratıyor.

Emekçiler hazırlanıyor!

Deneylerden, smamalardan geçiyor

hergün yeni sorularına

yeni cevaplar buluyor

Önderlerini yaratıyor

uzlaşanı, boyun eğeni atıyor

Akıyor, patlıyor, direnmiyor,

tartışıyor

Yola çıktık dostlar
Uzun yıllardır yürüyoruz

Emeğimize sahip çıkmak için
O büyük günde hazır olmak için
anlayabilmek ve anlatabilmek için

Deneyimleri paylaşabilmek
Öğrendiklerimizi öğretmek
ve öğrenmemiz gerekenleri
öğrenmek için

"Zalimin zulmü
ezilenin sabrına bakar"

Bilimin ışığından

Sanatın birikiminden

Emeğin kasırlılığından

ve disiplininden

alıyoruz gücümüzü

Birlikte ürettiğimiz gibi

yaşamı da paylaşmak

istiyoruz

İşçi Atölyesi'yle çıktık yola

yılmadan

bırkmadan

usanmadan

umutla...



**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**



DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA

